

Arrest

nr. 349 412 van 30 juni 2026
in de zaak RvV X / VIII

Inzake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat J. DIENI
Rue Pasteur 37
4430 ANS

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 26 juni 2024 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 24 mei 2024 tot weigering van de vluchtelingenstatus en tot weigering van de subsidiaire beschermingsstatus.

Gelet op artikel 51/4 (oud) van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 6 maart 2026 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 14 april 2026.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken I. CORNELIS.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat A. HAEGEMAN, loco advocaat J. DIENI.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

Verzoeker dient op 11 oktober 2022 een verzoek om internationale bescherming in. Inzake dit verzoek beslist de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: de commissaris-generaal) op 24 mei 2024 tot weigering van de vluchtelingenstatus en tot weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Dit is de bestreden beslissing, die luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U verklaart de Afghaanse nationaliteit te bezitten, geboren en getogen in Kunduz, district Imam Saheb in het dorp [K. G.]. U spreekt zowel Pashtoe als Dari, de taal van uw moeder. Uw vader is overleden. U deed met uw oom moederszijde aan landbouw. Uw moeder en uw jongere broer verblijven in het huis van uw oom moederszijde in [P.]. Uw oudere broer werkte in Kandahar en kwam de laatste vijf tot zes jaar niet meer naar huis. Als hij met verlof was, ging hij naar het huis van jullie oom in [P.]. Sinds de machtsovername is er geen nieuws over uw broer. U verklaart dat uw broer ruim 10 jaar werkte in het politiedistrict nr. 15, als bodyguard van politiecommandant [R.]. Uw broer was betrokken bij de veiligheid in de stad en begeleidde zijn

commandant als die naar een jirga ging of naar het slagveld. Aanvankelijk waren de Taliban niet op de hoogte dat uw broer in Kandahar voor de politie werkte. Als mensen in het dorp naar hem vroegen, zei u dat hij als arbeider werkte in Kabul. Vanaf 2020 was de Taliban wel op de hoogte. In de 2de maand van 1399 (april-mei 2020) werd u twee maal door de Taliban opgepakt en een paar uur vastgehouden. U werd geslagen door de Taliban. Ze vroegen waarom uw broer bij de politie werkte en eisten dat hij zijn job zou opgeven. U stelde dat uw broer de oudste was en niet zou luisteren naar u. U bracht uw broer op de hoogte. Hij was niet van plan om te stoppen met zijn werk en vroeg enkel hoe hij u kon helpen. In de 5de maand werd u opnieuw opgepakt door de Taliban en gedurende 15 dagen vast gehouden. U werd één week vastgehouden in [P.] en daarna werd u naar [S. B.] gebracht. Uw twee maternale ooms kwamen samen met de Malik naar die plaats om te pleiten voor uw vrijlating. Door hun tussenkomst werd u vrijgelaten onder de voorwaarde dat uw broer zich binnen de maand bij hen zou aanbieden. Uw broer raadde u aan om het land te verlaten. Tien dagen na uw vrijlating, in oktober 2020 bent u vertrokken. U reisde via Iran naar Turkije waar u een jaar en acht maanden verbleef. Vervolgens reisde u via Bulgarije, Servië en Hongarije naar Oostenrijk waar op 27 september 2022 uw vingerafdrukken werden genomen. U reisde verder naar België waar u op 11 oktober 2022 een verzoek om internationale bescherming (VIB) indiende. U verklaarde zich minderjarig. Na uw vertrek zijn de Taliban nog één keer langs gekomen om naar u te vragen, waarop uw moeder en uw jongste broer naar [P.] verhuisden.

Bij terugkeer stel je een vrees te hebben vanwege de Taliban. Daarnaast stelt u een vrees te hebben omwille van uw verblijf in het buitenland, i.c. een niet moslimland.

Ter ondersteuning van uw VIB legt u volgende documenten neer (in kopie): uw taskara, de taskara van uw oudste broer, een bankkaart van uw broer, , een opleidingsattest dd. 02/02/2012 tot 01/03/2012, een badge met vermelding registratie dd. 15/08/1391, een badge van het rekruteringscentrum dd. 1395 (2016), enkele foto's van uw broer, alsook een foto van uw broer en uzelf. Na het persoonlijk onderhoud legt u een psychologisch attest neer dd. 02/02/2024.

B. Motivering

Vooreerst moet worden opgemerkt dat het Commissariaat-generaal op grond van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, van oordeel is dat er in uw hoofdte bepaalde bijzondere procedurele noden kunnen worden aangenomen.

Aangaande BPN kan worden opgemerkt dat u bij aanvang van het persoonlijk onderhoud aangaf psychologische problemen te hebben en in behandeling te zijn bij een psycholoog a rato van 1 keer per maand (CG p.3). U heeft voornamelijk last van nachtmerries. U verklaart dat de problemen in België zijn begonnen, maar dat ze te maken hebben met gebeurtenissen in uw land van herkomst. U neemt geen medicijnen. U gaf bij aanvang van het onderhoud aan zich goed te voelen. Er werd u gezegd dat u ten allen tijde een extra pauze kon nemen indien nodig. Tijdens het persoonlijk onderhoud waren er geen aanwijzingen van beperkende elementen op een kwalitatieve deelname aan het gehoor, wel was u soms verstrooid en diende de vraag opnieuw gesteld of anders te worden geformuleerd. Na het persoonlijk onderhoud legde u een psychologisch attest dd 02/02/2024 neer.

Gelet op wat voorafgaat kan in de gegeven omstandigheden redelijkerwijze worden aangenomen dat uw rechten in het kader van onderhavige procedure gerespecteerd worden evenals dat u kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Er dient door het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (CGVS) te worden vastgesteld dat je de hoedanigheid van Vluchteling overeenkomstig Art. 1, par. A, lid 2 van de Conventie van Genève niet kan worden toegekend. Je hebt onvoldoende aannemelijk gemaakt dat er ten aanzien van jou een gegronde vrees voor vervolging kan worden vermoed zoals omschreven in de Conventie, zijnde een persoonlijke vrees voor vervolging omwille van je nationaliteit, etnie, religie, politieke overtuiging en/of het behoren tot een welbepaalde sociale groep.

U baseert uw vrees voor vervolging vanwege de Taliban op het profiel van uw oudste broer, zijnde een politieman sinds ongeveer tien jaar. Uw verklaringen zijn niet aannemelijk.

1)U toont op geen enkele wijze aan dat uw broer daadwerkelijk jarenlang werkzaam was bij de politie, zijnde tot aan de machtsovername. U stelt dat uw broer werkzaam was in de provincie Kandahar, bureau nr.15 (CG p. 6), maar u slaagt er nauwelijks in om de functie en het werk van uw broer te omschrijven. Zo stelt u eerst dat hij soldaat was en zijn commandant, genaamd Mystery [R.], vergezelde. U gevraagd naar de afdeling of het departement waarin uw broer werkzaam was, waarbij er u voorbeelden werden gegeven, stelt u dat uw broer meeging met zijn commandant, als er een veiligheidsincident gebeurde in de bazar, of als de commandant naar een jirga ging (CG p.6). Meer informatie heeft u niet. Op de vraag of uw broer een

opleiding heeft gevolgd om bij de politie te gaan, ontkent u eerst en stelt u vervolgens dat hij misschien een opleiding kreeg, maar dat er geen opleidingscentra in het dorp waren. Het is dan ook merkwaardig dat u twee opleidingscertificaten op naam van uw broer neerlegt en zegt dat het over de door hem gevolgde cursus gaat (CG p.8). U dan gevraagd om welke reden u eerst zei dat uw broer geen opleiding kreeg, zegt u dat hij wél een politiecursus volgde maar geen om te lezen en te schrijven. Nog gesteld dat u de vraag aanvankelijk niet goed had begrepen, dan nog is het merkwaardig dat u spontaan geen melding maakt van de opleidingen waarvan u het certificaat neerlegt. U zag uw broer regelmatig wanneer hij op verlof kwam naar het huis van uw oom in [P.] (CG p.12) en had contact met hem tot een paar weken voor de machtsovername, toen u zich in Turkije bevond. Het is dan ook bevreemdend dat u zich niet meer informeerde over het werk van uw broer, dat volgens uw verklaring aan de basis zou liggen van uw vertrek uit Afghanistan.

2)Uw verklaringen lopen niet parallel met de gegevens uit de neergelegde documenten. U legt een document neer dd. 1395 (2016) waaruit blijkt dat [H.] s/o [M. A.], 18 jaar oud in 1390 (2011-2012) gerekruteerd en (toegewezen) werd aan Kandahar, politiebureau nr. 15. Volgens u was het zijn eerste job. U werd erop gewezen, dat het vanaf 2016 tot aan de machtsovername slecht vijf jaar zijn, en niet de door u beweerde diensttijd van meer dan tien jaar (CG p. 8). Vervolgens past u uw verklaring aan en stelt u dat hij misschien eerder al in dienst was, maar dat uw broer hierover niets heeft verteld. U legt tevens een certificaat neer waaruit blijkt dat [H.] s/o [M. A.] een cursus heeft gevolgd in 2012. Er zijn geen documenten die wijzen op een recente tewerkstelling van uw broer. De door u neergelegde foto's zijn heel beperkt en tonen een persoon, in uniform met een wapen, die poseert. Over de context waarin deze foto's zijn genomen, heeft u geen informatie en behalve dat het een post betreft is er verder niets op te zien (CG p. 9). Ook de bankkaart geeft geen tijdsaanwijzing, wel betreft het een oude bankkaart van Kabulbank (met vermelding van Min. Binnenlandse Zaken). U legt een foto neer van u zelf met uw broer. De foto zou getrokken zijn in jullie huis, maar u heeft geen idee hoe oud u toen was. In ieder geval is het enkele jaren geleden aangezien uw broer volgens uw verklaring al enkele jaren niet naar het dorp was gekomen (CG p.9). 3)Uit de door u neergelegde documenten kan niet worden geconcludeerd dat uw broer als politieman werkzaam was tot aan de machtsovername. Hieruit volgt dat u niet aannemelijk maakt dat uw broer vermist is, in het bijzonder, omwille van zijn (voormalige) job.

3)Uit de beschikbare informatie (het EUAA-rapport Afghanistan. Targeting of Individuals van augustus 2022 https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Afghanistan_Targeting_of_individuals.pdf, EUAA COI Query Afghanistan Major legislative, security-related, and humanitarian developments van 4 november 2022 https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_11_35_EUAA_COI_Query_Response_Afghanistan_update_1_July_31_October_2022.pdf, de EUAA Country Guidance Afghanistan van januari 2023 <https://euaa.europa.eu/publications/country-guidance-afghanistan-january-2023> en de EUAA Afghanistan – Country Focus van december 2023, beschikbaar op https://euaa.europa.eu/sites/default/files/publications/2023-12/2023_12_COI_Report_Afghanistan_Country_Focus_EN.pdf) blijkt dat personen die vroeger tot de voormalige overheid behoorden te maken kunnen krijgen met vergeldingsacties.

Uit de aanwezige informatie blijkt evenwel niet dat er in het algemeen sprake is van een situatie waarin alle medewerkers van de voormalige overheid te maken krijgen met vervolging. De meeste mannelijke medewerkers van de voormalige overheid hebben hun functie opnieuw opgenomen in de huidige administratie. Bepaalde groepen, zoals ex-leden van het ANSF, medewerkers van het juridische apparaat etc., kunnen in sterkere mate te maken krijgen met vervolging. Vervolging van andere ex-overheidsmedewerkers hangt onder meer af van de specifieke rol of functie die iemand bekleedde, de dienst waarvoor hij werkte, persoonlijke vijandschappen, de zichtbaarheid van de functie. Uit uw verklaringen blijkt dat uw broer politieman was. U bent er niet in geslaagd om een overtuigend beeld te geven van de zijn functie, zijn dienst en de zichtbaarheid van zijn job. U haalt geen elementen aan die er op zouden wijzen dat uw broer louter omdat hij (in het verleden) werkte voor de voormalige overheid, zou worden vervolgd. Rekening houdend met de aanwezige informatie, die geen situatie schetst waarin personen met het profiel van uw broer in het algemeen vervolgd worden, kan aan de problemen die hij zou kennen weinig geloof worden gehecht.

4)Er kan geen geloof worden gehecht aan de door u aangehaalde problemen met de Taliban op grond van de ingeroepen job van uw broer, niet in het minst omdat niet is aangetoond dat uw broer tot aan de machtsovername, of zelf tot in 2020, het jaar waarin u vertrok, effectief werkzaam was bij de politie. Dat hij problemen zou hebben gehad met de Taliban toont u niet aan. Bovendien is het niet aannemelijk dat de Taliban van uw regio er, pas in 2019 -2020, zouden achter komen dat uw broer werkte voor de politie. Het is al weinig waarschijnlijk dat ze erachter zouden zijn gekomen, gezien enerzijds uw broer zou hebben gewerkt in een andere provincie én anderzijds uw familie op vragen van anderen antwoordde dat uw broer als arbeider werkte in Kabul. Uw broer was volgens uw verklaringen al ruim vijf tot zes jaar niet meer in het dorp geweest. Het is dan ook bevreemdend dat de Taliban in 2019 uw oom zou hebben benaderd met vragen over uw broer en dat de Taliban u vervolgens pas in de lente van 2020 zouden hebben gearresteerd, met als doel

uw broer onder druk te zetten (CG p.10). Zelf heeft u geen verklaring voor de late ontdekking door de Taliban.

5)Uw verklaringen over de aanhoudingen door de Taliban zijn niet gelijklopend. Zo verklaart u ten aanzien van het CGVS dat u twee keer werd meegenomen, telkens voor enkele uren in de tweede maand van 1399 (april – mei 2020) en vervolgens een derde keer toen de Taliban u vijftien dagen heeft gevangen gehouden (CG p.10). In de CG vragenlijst, ingevuld bij de Dienst Vreemdelingenzaken en aanwezig in het administratieve dossier, staat dat u drie tot vier keer werd meegenomen door de Taliban en dat u telkens gedurende tien tot twintig dagen werd vastgehouden. U erop gewezen dat uw verklaringen niet gelijklopend zijn (CG p. 14), beweert u dat u bij DVZ hetzelfde heeft gezegd, quod non. Er zijn ook geen overtuigende aanwijzingen dat u zou zijn gezocht door de Taliban na uw vertrek uit het land. Hoewel u verklaart dat volgens uw moeder de Taliban één keer aan huis kwamen, wat de aanleiding was voor haar vertrek naar het huis van uw oom in [P.], heeft de Taliban uw oom die in het dorp woont niet opnieuw aangesproken (CG p.13). Over de laatste aanhouding, die tevens de vlucht-aanleiding was, verklaart u dat deze gebeurde in de vijfde maand (juli-augustus) (CG p.10). Na vijftien dagen gevangenschap en tien dagen thuis bent u vertrokken uit Afghanistan. Dit komt niet overeen met uw verklaring ten aanzien van DVZ dat u Afghanistan heeft verlaten in oktober 2020 (DVZ vraag 33).

Uit het bovenstaande volgt dat u uw vrees voor vervolging vanwege de Taliban, in het bijzonder omwille van het profiel van uw broer niet aannemelijk hebt gemaakt.

6)Aangaande de ingeroepen vrees bij terugkeer omwille van uw verblijf in het buitenland, verklaart u dat u een vrees heeft voor uw dorpelingen die ervan uitgaan dat moslims enkel in Afghanistan wonen en men er van uitgaat dat wie in het buitenland verblijft geen moslim meer is. Uw verklaring is zeer veralgemenend en niet gefundeerd (CG p.13). Bovendien zijn enkel uw twee ooms ervan op de hoogte dat u in het westen verblijft. Als elementen van verwestering verwijst u naar uw kledij en –haarstijl (CG p.13) en verklaart u dat men in Afghanistan verplicht wordt een lange baard te hebben en vijf keer per dag zou moeten bidden. U verklaart dat u nog altijd moslim bent, zei het minder praktiserend dan voordien. U verklaart dat u in Afghanistan deelnam aan de ramadan en ook in Turkije tijdens uw reis. In België nam u niet deel omdat u ziek was (CG p.13-14)

U toont op geen enkele manier aan dat de genoemde zaken deel uitmaakt van of dermate fundamenteel is voor uw identiteit of morele integriteit dat er van u niet mag verwacht worden dat u dit opgeeft indien u hierdoor concrete en geloofwaardige problemen met derden zou riskeren. Evenmin heeft u aannemelijk gemaakt dat deze levensstijl een uiting is van uw politieke of religieuze overtuiging. U bent er niet in geslaagd aan te tonen dat u dermate verwesterd zou zijn dat u zich niet meer zou willen of kunnen schikken naar de in Afghanistan vigerende wetten, regels en gebruiken, en dat u bij een terugkeer naar Afghanistan aldaar niet zou kunnen aarden en uw leven er niet zou kunnen opnemen en uitbouwen.

Hierbij moet ook worden vermeld dat u zich bij aankomst in België minderjarig verklaarde doch dat een leeftijdstest dd. 12/10/2022 aantoonde dat u ouder was dan 18 jaar, zijnde een geschatte leeftijd van 20, 8 jaar met standaarddeviatie 1, 7 jaar. Hieruit volgt dat u zeventien jaar was op het moment dat u Afghanistan heeft verlaten, waaruit kan worden afgeleid dat u in Afghanistan al een zekere maturiteit had en gevormd was naar de Afghaanse waarden en normen.

7)Wat betreft de ingeroepen psychologische problemen, dient te worden vastgesteld dat u na het gehoor een attest dd. 02/02/2024 neerlegt. Het betreft een attestatie van een psycholoog van een reeks van 8 sessies gesprekstherapie. Er is geen vermelding van de start van de therapeutische behandeling. De psychologe verklaart dat u werd aangemeld omwille van een veralgemeende angst, symptomen gerelateerd aan PTSD en een verhoogde stress ten gevolge van de asielpprocedure en uw vrees bij terugkeer. Er wordt geen band gelegd met voorgaande gebeurtenissen in Afghanistan, dit in tegenstelling met uw verklaring ten aanzien van het CG dat uw psychische problemen verband houden met wat er in Afghanistan is gebeurd, maar deze pas na aankomst in België zijn ontstaan (CG p. 3). Het attest vermeldt tevens dat er zich mogelijks incoherenties en vergetelheid kunnen voordoen tijdens het onderhoud. Echter, uit de notities van het persoonlijk onderhoud blijkt dat er voldoende coherente en consistente verklaringen werden afgelegd. Daar waar u vaag bleef, kon u wel antwoorden wanneer de vraag werd geherformuleerd of bijvragen werden gesteld. Evenmin zijn er na het gehoor opmerkingen bij de notities van het onderhoud aan het CG overgemaakt. Hoewel in het attest wordt aangehaald dat u momenteel psychisch fragiel bent, zijn er onvoldoende aanwijzingen om aan te nemen dat dat u dermate kwetsbaar zou zijn dat u hierdoor bij terugkeer een verhoogd risico op vervolging zou lopen.

Uit het bovenstaande volgt dat u uw vrees voor vervolging niet aannemelijk hebt gemaakt en bijgevolg wordt u de hoedanigheid van vluchteling geweigerd.

Naast de toekenning van de vluchtelingenstatus kan een verzoeker om internationale bescherming ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2 van de Vreemdelingenwet.

Overeenkomstig artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet wordt de status van subsidiaire bescherming toegekend aan een verzoeker die niet in aanmerking komt voor de vluchtelingenstatus, maar ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst terugkeert, hij een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of zijn persoon als gevolg van willekeurig geweld in het geval een internationaal of binnenlands gewapend conflict.

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Afghanistan wordt de EUAA Country Guidance: Afghanistan van januari 2023 (beschikbaar op <https://euaa.europa.eu/publications/country-guidanceafghanistan-january-2023>) in rekening genomen.

In de EUAA Country Guidance wordt, in navolging van de rechtspraak van het Hof van Justitie, benadrukt dat het bestaan van een gewapend conflict niet volstaat om de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen, maar dat er minstens sprake moet te zijn van willekeurig geweld. In de EUAA Country Guidance wordt er op gewezen dat bij de beoordeling van de veiligheidssituatie rekening moet gehouden worden met volgende elementen: (i) de aanwezigheid van actoren van geweld; (ii) de aard van de gebruikte methodes en tactieken; (iii) de frequentie van de veiligheidsincidenten; (iv) de mate waarin het geweld geografisch verspreid is; (v) het aantal burgerslachtoffers; (vi) de mate waarin burgers ingevolge het gewapend conflict de provincie ontvluchten; en (vii) verdere impact van het geweld.

In de objectieve informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, worden voornoemde aspecten in rekening gebracht bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in Afghanistan. Er wordt ook met andere indicatoren rekening gehouden: enerzijds bij de beoordeling van de individuele nood aan bescherming, maar anderzijds, indien de hierboven vermelde indicatoren niet voldoende zijn om het reëel risico voor burgers te beoordelen, ook bij de beoordeling van de nood aan bescherming omwille van de veiligheidssituatie in de regio van herkomst.

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie (zie EASO Afghanistan Security Situation Update van september 2021, beschikbaar op https://coi.easo.europa.eu/administration/easo/PLib/2021_09_EASO_COI_Report_Afghanistan_Security_situation_update.pdf, EASO Afghanistan Country Focus van januari 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_01_EASO_COI_Report_Afghanistan_Country_focus.pdf, de COI Focus Afghanistan. Veiligheidssituatie van 5 mei 2022, beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_afghanistan_veiligheidssituatie_20220505.pdf, EUAA Afghanistan Security Situation van augustus 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Afghanistan_Security_situation.pdf, de EUAA COI Query Afghanistan Major legislative, security-related, and humanitarian developments van 4 november 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_11_Q35_EUAA_COI_Query_Response_Afghanistan_update_1_July_31_October_2022.pdf en de EUAA Afghanistan – Country Focus van december 2023, beschikbaar op https://euaa.europa.eu/sites/default/files/publications/2023-12/2023_12_COI_Report_Afghanistan_Country_Focus_EN.pdf) blijkt dat de veiligheidssituatie sinds augustus 2021 sterk gewijzigd is in vergelijking met de periode voordien, die gekenmerkt werd door een gewapende strijd tussen de toenmalige overheid en de Taliban. Het einde van deze strijd ging gepaard met een sterke afname van het conflict-gerelateerd geweld en met een sterke daling van het aantal burgerslachtoffers.

Sinds de machtsovername van de Taliban is het niveau van willekeurig geweld in Afghanistan significant gedaald. De VN Human Rights Council stelde in maart 2022 dat, hoewel sporadisch geweld nog plaatsvond, burgers nu in relatieve vrede kunnen leven. In vergelijking met dezelfde periode het jaar voordien daalden tussen 19 augustus en 31 december 2021 het aantal 'armed clashes', luchtaanvallen en incidenten met IED's allen met meer dan 90%. Dit lagere niveau van willekeurig geweld zette zich door in 2022, en een verdere daling van het aantal veiligheidsincidenten zette zich door in 2023.

In de eerste 21 maanden na de machtsovername (15 augustus 2021 tot 30 mei 2023) registreerde UNAMA <https://unama.unmissions.org/impact-improvised-explosive-devices-civilians-afghanistan> in totaal 3.774 burgerslachtoffers (waarvan 1.095 dodelijke). Hiervan viel meer dan een derde (1.218) te betreuren bij IEDaanvallen op (vnl. sjiitische) gebedshuizen en 345 bij andere aanslagen op de Hazara-gemeenschap. IED's maakten in deze periode in totaal 2.814 slachtoffers, waarvan 701 dodelijke. 'Explosive remnants of

war' waren verantwoordelijk voor 639 slachtoffers en 148 burgers werden het slachtoffer van 'targeted killings'. In de meest recente periode, van 1 juli 2022 tot 30 september 2023, registreerde UCDP in totaal 619 burgerslachtoffers (bij 302 incidenten waarin minstens één burger het leven liet). Bijna een kwart van deze slachtoffers viel bij vier grote aanslagen in de periode augustus-november 2022, die gericht waren tegen gebedshuizen en de sjiitische gemeenschap.

Het geweld dat actueel nog plaatsvindt, is voornamelijk doelgericht van aard, waarbij enerzijds sprake is van acties van de Taliban tegen voornamelijk leden van de voormalige ANSF alsook tegen bijvoorbeeld ex-overheidsmedewerkers, journalisten en aanhangers van ISKP. Anderzijds wordt er gerapporteerd over confrontaties tussen de Taliban en het National Resistance Front, voornamelijk in Panjshir en aangrenzende noordelijke regio's, en over aanslagen door ISKP, die voornamelijk gericht zijn tegen leden van de Taliban en tegen sjiitische burgers. Zowel de activiteiten van anti-Taliban verzetsgroepen en aanslagen door ISKP als de impact van hun acties op de burgerbevolking kenden in de loop van 2023 een sterke terugval na operaties van de Taliban tegen deze groeperingen.

ISKP heeft in Afghanistan geen controle over grondgebied en gebruikt in haar gerichte aanslagen tegen de Taliban dezelfde tactieken die eerder werden gebruikt door de Taliban, zoals zelfmoordaanslagen, berm bommen, magnetische bommen en targeted killings. Hoewel veel van deze acties en aanslagen gebeuren zonder rekening te houden met mogelijke collateral damage onder burgers, is het duidelijk dat gewone Afghaanse burgers niet het voornaamste doelwit zijn en de impact ervan op burgers beperkt is. Afghanistan werd kort na de machtsovername getroffen door enkele grote aanslagen die onder meer de sjiitische minderheid viseerden en werden opgeëist door ISKP. Na een kalmere periode in het einde van 2021 en de eerste maanden van 2022 was er sinds april 2022 opnieuw sprake van aanslagen die voornamelijk plaatsvonden in Kabul en gericht waren tegen de sjiitische gemeenschap aldaar. In de loop van 2023 daalde het aantal aanslagen van ISKP tegen sjiieten en leek ISKP zich eerder te concentreren op aanslagen tegen de Taliban. Het aantal aan ISKP toegeschreven aanvallen daalde significant na operaties van de Taliban tegen deze groepering in de loop van 2023.

ACLED en UCDP registreerden in de periode van 1 juli 2022 tot 30 september 2023 het grootste aantal veiligheidsincidenten in Kabul, gevolgd door Takhar en Panjshir. De provincie Kabul telde in deze periode het hoogste aantal burgerslachtoffers, gevolgd door Takhar, Panjshir, Badakshan en Baghlan. Ongeveer 40% van het aantal burgerslachtoffers viel in deze laatste provincies en dit hoofdzakelijk in de periode tussen juli en oktober 2022.

De vastgestelde daling van het geweld heeft verder als gevolg dat de wegen significant veiliger werden, waardoor burgers zich veiliger over de weg kunnen verplaatsen.

In de maanden voorafgaand aan de machtsovername door de Taliban was er sprake van een sterke toename van het aantal intern ontheemden. Deze waren afkomstig uit quasi elke provincie van Afghanistan. Na de machtsovername en het einde van het conflict is er een significante daling in het aantal intern ontheemden (-96%) en is ontheemding ten gevolge van conflict vrijwel volledig gestopt. UNOCHA rapporteerde in de periode van 1 juli 2022 tot 22 augustus 2023 in totaal 2.205 (315 families) nieuwe intern ontheemden in Afghanistan, allen afkomstig uit Panjshir. Ontheemding ten gevolge de economische situatie en natuurrampen kende een sterke stijging.

De machtsovername door de Taliban heeft een impact gehad op de aanwezigheid van bronnen in het land en op de mogelijkheid om verslag uit te brengen. Er kan opgemerkt worden dat, in vergelijking met de periode voor de machtsovername waarin bijzonder veel bronnen en organisaties in Afghanistan actief waren en over de veiligheidssituatie rapporteerden, heden minder gedetailleerde en betrouwbare informatie over de situatie in Afghanistan voorhanden is. Er moet echter worden vastgesteld dat de berichtgeving uit en over het land niet is gestopt, dat tal van bronnen nog steeds beschikbaar zijn en nieuwe bronnen zijn verschenen. Bovendien zijn verschillende gezaghebbende experts, analisten en (internationale) instellingen de situatie in het land blijven opvolgen en rapporteren zij over gebeurtenissen en incidenten. De verbeterde veiligheidssituatie heeft verder als gevolg dat meer regio's dan vroeger toegankelijk zijn. Er kan dan ook besloten worden dat er actueel voldoende informatie beschikbaar is om het risico voor een burger om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld te kunnen beoordelen.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat er sprake is van een significante daling van het willekeurig geweld in geheel Afghanistan, en dat de incidenten die zich wel nog voordoen hoofdzakelijk doelgericht van aard zijn. De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en houdt onder andere rekening met het sterk afgenomen aantal incidenten en burgerslachtoffers, de typologie van het geweld, het beperkt aantal conflictgerelateerde incidenten en de beperkte intensiteit van deze incidenten, het aantal slachtoffers in verhouding met het totale bevolkingsaantal, de impact van dit geweld op het leven van de burgers en de vaststelling dat veel burgers terugkeren naar hun regio van herkomst.

Na grondige analyse van de beschikbare informatie is de Commissaris-generaal tot de conclusie gekomen dat er actueel geen aanwijzingen zijn dat er in Afghanistan een situatie zou bestaan waarbij een burger louter door zijn aanwezigheid in het land een reëel risico zou lopen om blootgesteld te worden aan een ernstige bedreiging van zijn leven of zijn persoon in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet. Er mag van uitgegaan worden dat indien er actueel situaties zouden zijn die van die aard zouden zijn dat een burger louter omwille van zijn aanwezigheid in het land een risico op ernstige schade zou lopen in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet, zoals situaties van open combat of van hevige of voortdurende gevechten, er informatie of minstens indicaties zouden zijn in die richting.

U bracht zelf geen informatie aan waaruit het tegendeel blijkt.

U laat na het bewijs te leveren dat u specifiek geraakt wordt, om redenen die te maken hebben met uw persoonlijke omstandigheden, door een reëel risico als gevolg van het willekeurig geweld in Afghanistan. Evenmin beschikt het CGVS over elementen die erop wijzen dat er in uw hoofde omstandigheden bestaan die ertoe leiden dat u een verhoogd risico loopt om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld.

Overeenkomstig artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet wordt de status van subsidiaire bescherming toegekend aan een verzoeker die niet voor de vluchtelingenstatus in aanmerking komt en ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst terugkeert, hij een reëel risico zou lopen op ernstige schade bestaande uit foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing.

Naar analogie met de rechtspraak van het Hof van Justitie en het Europees Hof voor de Rechten van de Mens moet worden benadrukt dat een algemene precare socio-economische en humanitaire situatie niet zonder meer onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet valt.

Uit de rechtspraak van het Hof van Justitie volgt dat artikel 15, b) van de richtlijn 2004/83/EU (heden richtlijn 2011/95/EU), waarvan artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet de omzetting in Belgisch recht vormt, in wezen overeenstemt met artikel 3 van het EVRM (HvJ 17 februari 2009 (GK), Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie, C-465/07, § 28). Uit de rechtspraak van het EHRM volgt dat socio-economische of humanitaire situaties in welbepaalde omstandigheden aanleiding kunnen geven tot een schending van het non-refoulementbeginsel, zoals begrepen onder artikel 3 van het EVRM. Het EHRM maakt hierbij evenwel een onderscheid tussen socioeconomische omstandigheden of een humanitaire situatie die wordt veroorzaakt door actoren, enerzijds, of door objectieve factoren, anderzijds (EHRM 28 juni 2011, nrs. 8319/07 en 11449/07, Sufi en Elmi / Verenigd Koninkrijk, § 278-281).

Waar precare leefomstandigheden worden veroorzaakt door objectieve factoren, zoals ontoereikende voorzieningen als gevolg van een gebrek aan overheidsmiddelen al dan niet in combinatie met natuurlijk voorkomende fenomenen (bijvoorbeeld een medische aandoening of droogte), hanteert het EHRM een hoge drempel en oordeelt het dat enkel "in zeer uitzonderlijke gevallen, wanneer de humanitaire redenen die pleiten tegen de uitwijzing dwingend zijn", een schending van artikel 3 van het EVRM kan worden aangenomen (EHRM 27 mei 2008, nr. 26565/05, N. v. Verenigd Koninkrijk, §§ 42-45; EHRM 29 januari 2013, nr. 60367/10, S.H.H. / Verenigd Koninkrijk, § 75 en § 92).

Wanneer precare leefomstandigheden het gevolg zijn van het handelen of de nalatigheid van actoren (overheidsactoren of niet-overheidsactoren) kan enkel een schending van artikel 3 van het EVRM worden aangenomen wanneer er een reëel risico bestaat dat de verzoeker bij terugkeer zal terechtkomen in een situatie van extreme armoede die wordt gekenmerkt door de onmogelijkheid om te voorzien in elementaire levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne en huisvesting. Deze situatie is echter uiterst uitzonderlijk, en het Europees Hof heeft slechts in twee gevallen besloten tot een schending van artikel 3 EVRM om deze reden, met name in de zaak M.S.S. en in de zaak Sufi en Elmi (EHRM 21 januari 2011, nr. 30696/09, M.S.S. / België en Griekenland, §§ 249-254 ; EHRM 28 juni 2011, nrs. 8319/07 en 11449/07, Sufi en Elmi / Verenigd Koninkrijk, §§ 282-283; RvV 5 mei 2021, nr. 253 997). In latere rechtspraak benadrukte het EHRM het uitzonderlijke karakter van deze rechtspraak (EHRM 29 januari 2013, nr. 60367/10, S.H.H. / Verenigd Koninkrijk, §§ 9091).

Zulke situatie valt, gelet op de rechtspraak van het Hof van Justitie, evenwel niet noodzakelijk onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet.

Het CGVS betwist noch ontkent dat de algemene situatie en de leefomstandigheden in Afghanistan voor een deel van de bevolking zeer slecht kunnen zijn. Dit betekent niet dat elke Afghaan bij terugkeer zal terechtkomen in een situatie van extreme armoede die wordt gekenmerkt door de onmogelijkheid om te voorzien in elementaire levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne en huisvesting. Uit de objectieve

landeninformatie blijkt dat sinds augustus 2021 het land en de bevolking in het algemeen verarmd zijn. Na de machtsvername daalde het gemiddelde inkomen met een derde en had Afghanistan af te rekenen met een hoge inflatie. Hoewel de Wereldbank spreekt van een significante stijging van de arbeidsmarktparticipatie in 2022 en 2023, situeert de meerderheid van de jobs zich in de informele sector en bedraagt de werkloosheidsgraad 18% voor mannen en 44% voor vrouwen. UNOCHA geeft aan dat twee derde van de bevolking in 2023 humanitaire hulp nodig heeft. WFP geeft aan dat bij bijna 90% van de bevolking sprake is van onvoldoende voedselconsumptie en volgens de IPC-kwalificatie kent minstens 40% van de bevolking een hoog niveau van acute voedselonzekeerheid.

Het Hof van Justitie heeft tevens verduidelijkt dat artikel 15, b) van de Kwalificatierichtlijn niet noodzakelijkerwijs alle hypothesen dekt die vallen onder het toepassingsgebied van artikel 3 EVRM zoals wordt uitgelegd door het Europees Hof voor de Rechten van de Mens. Artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet staat immers niet op zichzelf, maar moet worden gelezen samen met artikel 48/5 van de dezelfde wet, waarin wordt gesteld dat ernstige schade in de zin van artikel 48/4 kan uitgaan van of veroorzaakt worden door: "a) de Staat; b) partijen of organisaties die de Staat of een aanzienlijk deel van zijn grondgebied beheersen; c) niet-overheidsactoren". Zo stelt het Hof van Justitie in dit verband dat "In artikel 6 van richtlijn 2004/83 wordt een opsomming gegeven van de actoren van ernstige schade, hetgeen de opvatting bevestigt dat dergelijke schade moet voortvloeien uit de gedragingen van derden en dat het dus niet volstaat dat die schade louter het gevolg is van de algemene tekortkomingen van het gezondheidsstelsel in het land van herkomst. Voorts preciseert punt 26 van de considerans van die richtlijn dat gevaren waaraan de bevolking van een land of een deel van de bevolking in het algemeen is blootgesteld, normaliter op zich geen individuele bedreiging vormen die als ernstige schade kan worden aangemerkt(...) Dat artikel 3 EVRM, zoals uitgelegd door het Europees Hof voor de Rechten van de Mens, zich in zeer uitzonderlijke omstandigheden ertegen verzet dat een derdelander die aan een ernstige ziekte lijdt, wordt verwijderd naar een land waar geen adequate behandeling voorhanden is, betekent evenwel niet dat hij op grond van de subsidiaire bescherming krachtens richtlijn 2004/83 tot verblijf in die lidstaat moet worden gemachtigd." (HvJ 18 december 2014 (GK), M'Bodj t. Belgische Staat, C-542/13, §§ 35-36, 40). In die zin moet er eveneens gewezen worden op considerans 35 van de Kwalificatierichtlijn. Daarin wordt gesteld dat "Gevaren waaraan de bevolking van een land of een deel van de bevolking in het algemeen blootgesteld is, vormen normaliter op zich geen individuele bedreiging die als ernstige schade kan worden aangemerkt.". Het CGVS meent bijgevolg, naar analogie met de rechtspraak van het Hof, dat een algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie niet zonder meer onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet kan vallen.

Naast de vereiste van een aanwezigheid van een actor in de zin van artikel 48/5 van de Vreemdelingenwet, is er de vereiste dat de verzoeker in zijn land van herkomst wordt blootgesteld aan een risico dat specifiek en individueel van aard is. De verzoeker moet hierbij aantonen dat hij op intentionele en gerichte wijze zou worden onderworpen aan een onmenselijke behandeling, met name een situatie van extreme armoede waarbij hij niet in zijn elementaire levensbehoeften zou kunnen voorzien (zie in dit verband RvV Verenigde Kamers nr. 243 678 van 5 november 2020). Dit is conform het arrest van het Hof van Justitie waarbij werd geoordeeld dat gelet op het feit dat de medische zorg (wat een aspect is van de socio-economische situatie) niet opzettelijk werd ontegd, de subsidiaire bescherming niet kon worden toegepast (HvJ 18 december 2014 (GK), M'Bodj t. Belgische Staat, C-542/13, §§ 35-36, 40-41).

Dit standpunt wordt ook ingenomen in de EUAA Country Guidance van januari 2023 waarin gesteld wordt dat socio-economische elementen – zoals de situatie van intern ontheemden, moeilijkheden bij het vinden van mogelijkheden om in het levensonderhoud te voorzien, huisvesting –, of het feit dat er geen gezondheidszorg of onderwijs aanwezig is, niet vallen binnen het toepassingsgebied van onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 15, b) van de Kwalificatierichtlijn, tenzij er sprake is van het opzettelijk gedrag van een actor.

Verder blijkt uit een analyse van de beschikbare informatie geenszins dat de precaire socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan in hoofdzaak wordt veroorzaakt door gedragingen van actoren, zoals bedoeld in artikel 48/5, § 1 van de Vreemdelingenwet. Uit de beschikbare informatie (zie EUAA Key socio-economic indicators in Afghanistan and in Kabul city van augustus 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Key_socio_economic_indicators_in_Afghanistan_and_in_Kabul_city.pdf, EASO Country of Origin Information Report Afghanistan. Key socio-economic indicators, state protection, and mobility in Kabul City, Mazar-e Sharif, and Herat City van augustus 2020, beschikbaar op https://euaa.europa.eu/sites/default/files/publications/2020_08_EASO_COI_Report_Afghanistan_Key_Socio_Economic_Indicators_Focus_Kabul_City_Mazar_Shari de EUAA COI Query Afghanistan Major legislative, security-related, and humanitarian developments van 4 november 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_11_Q35_EUAA_COI_Query_Response_Afghanistan_update_1_July_31_October_2022.pdf) en de EUAA Afghanistan – Country Focus van december 2023, beschikbaar

op

https://euaa.europa.eu/sites/default/files/publications/2023-12/2023_12_COI_Report_Afghanistan_Country_Focus_EN.pdf) blijkt dat er tal van factoren aan de basis liggen van de actuele socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan. De Afghaanse overheid was voor de machtsovername door de Taliban zeer donorafhankelijk. De publieke uitgaven steunden voor 75% op buitenlandse hulp. Er werd gerapporteerd dat er sprake was van 'hulpverzadiging' en 'overuitgaven', wat heeft bijgedragen aan wijdverspreide corruptie die een negatieve impact had op de economie. De corruptie verhinderde bovendien investeringen in een privésector, wat geleid heeft tot de onderontwikkeling ervan. Het wegvallen van een groot deel van deze internationale steun na de machtsovername had bijgevolg een zeer belangrijke impact op de Afghaanse economie. Het optreden van de Taliban na de machtsovername heeft een invloed gehad op een aantal factoren, bijvoorbeeld de vlucht van gekwalificeerd personeel naar het buitenland en de gebrekkige toegang van vrouwen tot de arbeidsmarkt. Evenwel blijkt uit de beschikbare informatie dat de socio-economische situatie voornamelijk het gevolg is van een complexe wisselwerking van zeer vele factoren, waarbij het optreden van de Taliban van minder belang is. Het gaat om factoren zoals het aflopen van de financiële steun aan de voormalige overheidsadministratie, het feit dat de voormalige Afghaanse regering slechts in beperkte mate een socio-economisch beleid ontwikkeld had, alsook de zeer beperkte ontwikkeling van een formele privésector, de onveiligheid ten tijde van het conflict tussen de Taliban en de vorige overheid, de tijdelijke sluitingen van de grenzen door Pakistan en Iran, een terugval van en disrupties in buitenlandse handel, daarbij inbegrepen de impact van het conflict in Oekraïne op de wereldhandel, moeilijkheden om fondsen naar en binnen Afghanistan over te maken, een tekort aan cash, en een tijdelijke onderbreking van humanitaire hulp in de laatste maanden van 2021. Het stopzetten van de humanitaire hulp had diverse redenen en was deels het gevolg van internationale sancties tegen de Taliban die reeds sinds 2015 bestonden. Deze factoren hebben geleid tot een hyperinflatie in 2021 en 2022 en een inkrimping van de economie als gevolg van een tekort aan cash en liggen aan de basis van de huidige socio-economische en humanitaire situatie. Volgens de Wereldbank kromp de Afghaanse economie in 2022 met 6% in vergelijking met 2021. Ten slotte hebben ook de jarenlange aanhoudende droogte, de wereldwijde COVID-19 pandemie en overstromingen en aardbevingen een impact gehad op de socio-economische en humanitaire situatie. Daar tegenover staat dat de humanitaire hulp in het land minder belemmeringen ondervond omwille van een drastische afname van het willekeurig geweld.

Hulpverlening kende na de machtsovername moeilijkheden, o.m. als gevolg van gestegen kosten, moeilijkheden bij geldtransfers naar Afghanistan, het feit dat bepaalde Talibanministers op de sanctielijst van de VN stonden en het verbod voor vrouwen om voor ngo's of de VN te werken. Uit de beschikbare landeninformatie blijkt niet dat de Taliban maatregelen zou hebben getroffen om de humanitaire situatie te doen verslechteren, bijvoorbeeld door humanitaire hulp te blokkeren. Integendeel moet worden vastgesteld dat de Taliban maatregelen heeft genomen om het transport van humanitaire hulp te garanderen. Voorts werden de internationale sancties versoepeld met het oog op het verlenen van humanitaire hulp.

Uit bovenstaande vaststellingen blijkt dat de precare socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan het gevolg is van een complexe wisselwerking tussen verschillende elementen en economische factoren, waarvan vele factoren reeds voor de machtsovername door de Taliban aanwezig waren in Afghanistan. Er kan bovendien geenszins worden afgeleid dat de situatie werd veroorzaakt door het opzettelijk handelen van de Taliban. Bijgevolg kan er niet gesteld worden dat de precare socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan het gevolg is van het opzettelijk handelen of nalaten van actoren.

U toonde evenmin aan dat u bij terugkeer naar Afghanistan op intentionele en gerichte wijze zou worden onderworpen aan een onmenselijke behandeling waarbij u niet in staat zou zijn om in uw elementaire levensbehoeften te kunnen voorzien.

Uit de beschikbare landeninformatie (EASO Afghanistan Country Focus van januari 2022, EUAA Afghanistan: Targeting of individuals van augustus 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Afghanistan_Targeting_of_individuals.pdf, EUAA Country Guidance Afghanistan van januari 2023, beschikbaar op <https://euaa.europa.eu/publications/country-guidanceafghanistan-january-2023>), EUAA Key socio-economic indicators in Afghanistan and in Kabul city van augustus 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Key_socio_economic_indicators_in_Afghanistan_and_in_Kabul_city.pdf, EUAA Afghanistan – Country Focus van december 2023, beschikbaar op https://euaa.europa.eu/sites/default/files/publications/2023-12/2023_12_COI_Report_Afghanistan_Country_Focus_EN.pdf, en de COI Focus Afghanistan, Migratiebewegingen van Afghanen sinds de machtsovername door de Taliban van 14 december 2023, beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_afghanistan_migratiebewegingen_van_afghanen_sinds_de_machtsovername_door_de_taliban_20231214.pdf, kan verder niet worden afgeleid dat het loutere gegeven enige tijd in het Westen te hebben verbleven volstaat om bij een terugkeer naar uw land van herkomst het bestaan van een nood aan internationale bescherming aan te tonen.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat emigratie wordt omschreven als een belangrijke component van de Afghaanse geschiedenis en een fenomeen dat ingebakken zit in de Afghaanse maatschappij en cultuur. Miljoenen Afghanen hebben het land de voorbije decennia om diverse redenen verlaten. Ook na de machtsovername van de Taliban in augustus 2021 blijft het verlangen om te emigreren groot, voornamelijk bij hoger opgeleide Afghanen en bij Afghanen jonger dan 30 jaar.

De de facto autoriteiten zijn er zich van bewust dat ze de talenten, vaardigheden en ervaring van hun bevolking nodig hebben, en verkondigen in hun officiële communicatie sinds de machtsovername een duidelijke boodschap waarin ze de Afghaanse bevolking vragen het land niet te verlaten en de reeds uitgeweken Afghanen aansporen terug te keren om het nieuwe bestel te ondersteunen. Tal van berichten volgen in de loop van 2022 en 2023 waarbij de Taliban politieke leiders en ambtenaren van de voormalige regering, maar ook investeerders, zakenlui en academici die het land hebben verlaten, oproepen om terug te keren naar Afghanistan. Begin oktober 2023 zou het aantal hooggeplaatste figuren dat terugkeerde naar Afghanistan volgens de 'Commissie voor terugkeer en communicatie met voormalige Afghaanse ambtenaren en politieke figuren' opgelopen zijn tot bijna 700 personen.

Verder blijkt uit de landeninformatie dat de luchthavens van Kaboel, Kandahar, Herat en Mazar-e Sharif opnieuw functioneren. Op de luchthaven van Kaboel zijn er dagelijks zowel binnenlandse als internationale vluchten die aankomen en vertrekken. Alleen al vanuit Dubai Airport vertrekken er maandelijks ruwweg 200 vluchten naar Kaboel. De passagiers op deze vluchten worden omschreven als een gemengde groep van Afghaanse gezinnen die op familiebezoek gaan, zakenlui, hulpverleners en gedeporteerden. Er zijn heden geen rechtstreekse vluchten naar Afghanistan mogelijk vanuit België, of bij uitbreiding vanuit de EU. Wel is het mogelijk om dagelijks via tussenstops (in Istanboel, Abu Dhabi, Dubai, Teheran, ...) vanuit West-Europa naar de internationale luchthaven van Kaboel te vliegen.

Volgens bronnen heeft er in 2022 en tijdens de eerste maanden van 2023 over het algemeen geen gedwongen terugkeer plaatsgevonden vanuit Europa naar Afghanistan. Sinds Turkije in januari 2022 commerciële vluchten naar Kaboel heeft hervat, verschijnen wel doorlopend berichten over deportaties van Afghaanse migranten. Doorheen 2022 zou het om bijna 70.000 personen gaan, in 2023 gaat het opnieuw om duizenden mensen. Ook vanuit de buurlanden Iran en Pakistan worden Afghaanse migranten gerepatriëerd. In 2022 en tijdens de eerste helft van 2023 gaat het over meer dan 600.000 Afghanen die worden teruggestuurd uit Iran. In het najaar van 2023 kwam ook een massale migratiegolf vanuit Pakistan op gang. Midden november 2023 zouden reeds meer dan 300.000 Afghanen Pakistan verlaten hebben nadat de Pakistaanse autoriteiten begin oktober hun nieuw deportatiebeleid bekend hadden gemaakt.

Het is onbekend hoeveel Afghanen er sinds augustus 2021 vanuit westerse landen vrijwillig zijn teruggekeerd naar Afghanistan, aangezien dergelijke terugkeer via een derde land verloopt. Verschillende bronnen bevestigen evenwel dat er sinds de machtsovername door de Taliban naast definitieve terugkeer ook sprake is van tijdelijke terugkeer van Afghanen naar hun thuisland. Hierbij worden familiebezoek, zakenbelangen en het beheer van eigendommen aangehaald als mogelijke redenen voor een tijdelijke terugkeer.

De immigratieprocedure op de luchthaven van Kaboel verloopt grotendeels zoals voordien. De controle van passagiers wordt nog steeds uitgevoerd door voormalig immigratie- en luchthavenpersoneel (waaronder ook vrouwelijk personeel), dat naar verluidt geleidelijk aan vervangen wordt door Taliban-personeel in uniform. Anno 2023 zijn de Taliban en hun General Directorate of Intelligence (GDI) aan-wezig op de luchthaven in Kaboel. De Taliban zou beschikken over passagierslijsten en zou dus kunnen achterhalen wie het land binnenkomt. De GDI zou in het bijzonder aandacht hebben voor buitenlanders, spionnen en mensen met mogelijke connecties met Islamic State Khorasan Province (ISKP). Op de luchthavens zouden ook lijsten voorhanden zijn met namen van personeelsleden van de voormalige ANSF die gezocht worden. De Taliban zou actief gebruik maken van biometrische gegevens om deze mensen te herkennen en op te sporen. Een van de geconsulteerde bronnen geeft aan dat het niet kan uitgesloten worden dat mensen die uit een westers land komen meer vragen moeten beantwoorden bij binnenkomst, vooral wanneer zij westerse kleding dragen. De Taliban worden evenwel niet in staat geacht om van iedereen te weten of te achterhalen van waar en waarom iemand is teruggekeerd.

Evenmin wordt de Taliban geacht over de nodige capaciteit, mankracht en middelen te beschikken om iedereen die zich op het Afghaanse grondgebied bevindt te controleren en eventuele tegenstanders systematisch op te sporen. De Taliban heeft wel controleposten opgericht om vermoedelijke tegenstanders en voormalige medewerkers van de ANSF op te sporen. Daarnaast wordt op deze manier tevens toezicht gehouden op de handhaving van de Taliban codes, waaronder het verbod voor vrouwen om zich in het openbaar te verplaatsen zonder begeleiding van een mahram. Deze controleposten staan vooral in de provinciale hoofdsteden, districtscentra en stedelijke centra zoals Kaboel opgesteld. Elders in het land zouden er nauwelijks controleposten zijn. Tijdens deze controles worden standaardvragen gesteld

aangaande de herkomst en bestemming van personen. Hoewel er meldingen zijn van controles waarbij telefoons worden doorzocht, zou dit niet systematisch gebeuren, maar eerder afhangen van de locatie en het profiel van de gecontroleerde persoon. Hierbij wordt onder meer verwezen naar de controle van VN-personeel, militaire voertuigen, personen die verdacht worden van banden met ISKP, Panjshiri's. De controleposten zijn vooral bedoeld om te speuren naar personen met een specifiek profiel. Er blijkt uit de beschikbare algemene informatie aldus niet dat elke Afghaan die langs een controlepost komt problemen zal ondervinden.

Hoewel de infrastructuur van de de facto Talibanregering als zwak wordt bestempeld, en de Taliban niet in staat wordt geacht om alle terugkeerders op te sporen en te controleren, zullen in de praktijk, op dorpsniveau, de plaatselijke leiders wel op de hoogte zijn van wie is teruggekeerd.

Meerdere bronnen geven aan dat er weinig concrete informatie is over de huidige situatie van Afghanen die terugkeren naar Afghanistan, zowel vanuit het Westen als vanuit naburige landen. De beschikbare informatie hierover wordt omschreven als gering, beperkt en vaak eerder anekdotisch. Niettegenstaande er geen systematische opvolging gebeurt van Afghanen die terugkeren naar Afghanistan, dient erop gewezen te worden dat verschillende gezaghebbende experts, analisten en (internationale) instellingen de situatie in het land opvolgen en rapporteren over gebeurtenissen en incidenten. Indien er ernstige problemen zouden zijn met de manier waarop de Taliban personen behandelt die terugkeren uit het Westen zou dit gemeld zijn door de talrijke instellingen, organisaties en instanties die de situatie in het land opvolgen. Dit is geenszins het geval. Verschillende bronnen geven aan geen weet te hebben van systematische acties vanwege de de facto autoriteiten ten aanzien van Afghanen die terugkeren, louter omdat ze zijn teruggekeerd uit een westers land.

Personen die uit Europa terugkeren naar Afghanistan kunnen evenwel door de Taliban of de Afghaanse gemeenschap met argwaan worden bekeken en kunnen geconfronteerd worden met stigmatisering of uitstoting, o.a. omwille van de perceptie verwesterd te zijn. Stigmatisering of uitstoting kunnen echter slechts in uitzonderlijke gevallen beschouwd worden als vervolging. Personen kunnen worden gezien als 'verwesterd', onder meer omwille van hun gedrag, uiterlijk of geuite meningen die als niet-Afghaans en/of niet-islamitisch beschouwd worden. Echter, niet elke Afghaan die terugkeert loopt hetzelfde risico om te worden beschouwd als verwesterd. Evenmin kan gesteld worden dat het loutere gegeven enige tijd in het Westen te hebben verbleven volstaat om te besluiten dat u gezien zal worden als zijnde 'besmet' door de Westerse waarden, of als iemand die de sociale normen niet respecteert en om die reden zal vervolgd worden. De Afghaanse maatschappij wordt immers omschreven als zeer divers en complex, waardoor er bijgevolg steeds (lokale) variatie in interpretatie en houdingen mogelijk is, ook wat betreft de wijze waarop mensen die terugkeren naar Afghanistan worden gepercipieerd en behandeld. Mogelijke reacties ten aanzien van terugkeerders vanwege de Taliban of vanwege de Afghaanse gemeenschap zullen dus steeds afhankelijk zijn van verschillende factoren, zoals het individuele profiel van de terugkeerder, het netwerk in Afghanistan en de plaats, context en familiale situatie in Afghanistan waarnaar deze persoon terugkeert. Niet elke Afghaan die terugkeert vanuit het Westen loopt derhalve hetzelfde risico om te worden beschouwd als verwesterd.

Evenmin kan voor elke Afghaan die onder het profiel van toegeschreven verwestering valt een gegronde vrees voor vervolging worden aangenomen. Bij de beoordeling van de vraag of er sprake kan zijn van een toegeschreven verwestering die aanleiding kan geven tot een gegronde vrees voor vervolging is derhalve steeds een individueel onderzoek vereist, waarbij rekening moet worden gehouden met risico-bepalende omstandigheden, zoals: het geslacht, de gedragingen van de verzoeker, het gebied van herkomst, de conservatieve omgeving, de leeftijd, de duur van het verblijf in een Westers land, en de zichtbaarheid van de persoon. De verzoeker om internationale bescherming dient dan ook in concreto aannemelijk te maken dat hij omwille van zijn verblijf in Europa nood heeft aan internationale bescherming.

Of een Afghaan wordt beschouwd als verwesterd is afhankelijk van individuele elementen. Deze elementen dienen door de verzoeker te worden aangereikt. In uw geval haalt u geen concrete elementen aan waaruit zou blijken dat u, in geval van terugkeer, dusdanig negatief zou worden gepercipieerd dat er gewag kan worden gemaakt van vervolging zoals bepaald in de Vluchtelingenconventie.

Daarenboven moet worden vastgesteld dat u tot 17-jarige leeftijd in Afghanistan hebt verbleven, waaruit kan worden afgeleid dat u in Afghanistan al een zekere maturiteit had en gevormd was naar de Afghaanse waarden en normen. U stelt dat u tijdens de periode dat u in Afghanistan leefde, samen met uw oom op de velden werkte (CG p.4), het openbaar vervoer nam om boodschappen te doen in de bazar (CG p.11), samen met uw familie naar [P.] ging naar het huis van uw oom (CG p.12), u geregeld naar de moskee ging (CG p.13).

Bovendien blijkt u afkomstig te zijn uit de provincie Kunduz, district Imam Saheb, waar reeds sinds vele jaren sprake is van een grote Talibanaanwezigheid, zoals ook blijkt uit uw verklaringen (CG p. 12). Er kan dan ook

niet gesteld worden dat de vigerende religieuze en conservatieve normen en waarden u volledig onbekend zijn. Bijgevolg dient besloten te worden dat u door uw jarenlange deelname aan de Afghaanse maatschappij bij uw vertrek uit Afghanistan al gevormd was naar de Afghaanse waarden en normen. Daarom kan niet worden aangenomen dat u, na een verblijf van één jaar en zeven maanden in België, totaal vervreemd zou zijn van de Afghaanse waarden en normen en zich deze niet meer eigen zou kunnen maken bij terugkeer.

De door u neergelegde documenten kunnen bovenstaande conclusies niet wijzigen. Uw taskara en deze van u broer zijn louter aanwijzingen van uw identiteit die verder niet ter discussie staat. De documenten in verband met de ingeroepen job van uw broer, werden bovenstaand voldoende behandeld. Bovendien blijkt uit objectieve informatie dat Afghaanse documenten weinig bewijswaarde hebben aangezien tegen betaling eender welk document kan worden verkregen (zie de COI Focus Afghanistan: Corruptie en documentenfraude van 14 januari 2021 (beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_afghanistan._corruptie_en_documentenfraude_20210114_0.pdf)).

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.”

2. Het verzoekschrift

2.1. Verzoeker voert in een enig middel de schending aan van artikel 1 A van het Verdrag betreffende de status van vluchtelingen van 28 juli 1951 (hierna: het Vluchtelingenverdrag), van de artikelen 48/3, 48/4, 48/5, 48/6, 48/7 en 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen (hierna: de wet van 29 juli 1991) en van de algemene beginselen van behoorlijk bestuur, in het bijzonder het zorgvuldigheidsbeginsel en “de samenwerkingssplicht”. Hij betoogt tevens dat er sprake is van een manifeste beoordelingsfout.

2.2. Na een theoretische uiteenzetting over de geschonden geachte bepalingen en beginselen, zet verzoeker in eerste instantie de argumenten uiteen die volgens hem maken dat hem onterecht de vluchtelingenstatus werd geweigerd.

Allereerst wijst verzoeker op het door hem voorgelegde psychologische verslag van 2 februari 2024 waarin melding wordt gemaakt van posttraumatische stress waarvoor psychotherapie werd opgestart en waarin staat dat hij tijdens het gehoor verward zou kunnen zijn en zaken zou kunnen vergeten. Hij stelt dat het duidelijk is dat het gehoor niet optimaal verliep, nu de commissaris-generaal zelf aangeeft dat hij soms verstrooid was en vragen anders moesten worden gesteld. Hij leest verder in de bestreden beslissing dat de commissaris-generaal op eigen houtje, uit het gegeven dat de posttraumatische stress zich in België heeft ontwikkeld, besluit dat geen verband kan worden gelegd met gebeurtenissen in Afghanistan. Hij meent dat de commissaris-generaal zijn eigen deskundigheid belangrijker acht dan deze van een professionele psycholoog en het psychologisch verslag op roekeloze wijze naast zich neerlegt, waar het gaat over zijn psychische fragiliteit. Hij betoogt dat zijn mentale toestand een duidelijke impact had op zijn vaardigheden om het persoonlijk onderhoud af te leggen, waardoor hiermee rekening moet worden gehouden en hem het voordeel van de twijfel moet worden gegeven. Daarnaast is hij van mening dat zijn mentale toestand een grond is voor toekenning van een internationale beschermingsstatus. Hij argumenteert dat hij in Afghanistan niet zal kunnen worden behandeld voor zijn mentale gezondheidsproblemen en dat mensen met psychische aandoeningen er worden gestigmatiseerd en het slachtoffer zijn van mishandelingen door de maatschappij en/of familie. Hiervoor verwijst hij naar enkele artikelen en/of rapporten waarvan de weblinks worden vermeld.

Vervolgens gaat verzoeker in op de motieven in de bestreden beslissing omtrent zijn vluchtrelaas en zet hij uiteen waarom deze volgens hem niet kunnen overtuigen.

Ten slotte wijst verzoeker op het belang om de invloed van een terugkeer vanuit het Westen te onderzoeken. Hij acht het tegenstrijdig waar in de bestreden beslissing enerzijds wordt gewezen op weinig concrete informatie die hierover is gekend en anderzijds wordt gesteld dat als er sprake was van vervolging dit zou zijn gemeld. Hij stelt dat hij handelt tegen de wetten van de sharia door om te gaan met Westerlingen en betoogt dat terugkerende Afghanen worden beschouwd als ongelovigen of afvalligen, spionnen en verraders die een gewijzigde politieke overtuiging en houding tegenover religie wordt toegeschreven. Hij voert aan dat de taliban in 2021 aankondigden dat afgewezen asielzoekers in Europa na terugkeer voor de rechtbank zouden moeten verschijnen en dat het rechtssysteem van de taliban niet de nodige waarborgen kan bieden. Hij wijst ook op de strikte toepassing van de sharia door de taliban. Hij benadrukt zijn land reeds in 2022 te hebben

verlaten, intussen kennis te hebben gemaakt met een andere cultuur en zich te hebben “gefamilialiseerd” met het Westen. In antwoord op de motivering hierover in de bestreden beslissing stelt hij nog dat het niet is omdat enkel twee van zijn ooms weten van zijn verblijf in het Westen dat zijn afwezigheid in het dorp onopgemerkt blijft. Hij stelt geen strikt praktiserende moslim meer te zijn zoals dit wordt vereist door de taliban en zijn Afghaanse kledij- en haarstijl achterwege te hebben gelaten. Hij citeert uit verschillende artikelen en/of rapporten die een beeld schetsen van de mensenrechtensituatie en de situatie voor terugkeerders in Afghanistan, en vermeldt hierbij de weblinks. Hij haalt ook een Australische rechterlijke uitspraak uit 2022 aan voor een verzoeker om internationale bescherming behorende tot de Hazara-minderheid. Hij wijst er nog op dat zowel gedwongen als vrijwillige terugkeer naar Afghanistan actueel nagenoeg onmogelijk zou zijn en zowel Fedasil als de IOM hun ondersteuning hiervoor hebben opgeschort.

2.3. In tweede instantie betoogt verzoeker dat hij wel in aanmerking komt voor de subsidiaire beschermingsstatus. Hierbij verwijst hij naar verschillende rapporten en/of artikelen die een beeld schetsen van de algemene veiligheids- en humanitaire situatie in Afghanistan, en vermeldt hierbij de weblinks.

Verzoeker betoogt allereerst dat er nog steeds onvoldoende betrouwbare informatie voorhanden is om een correcte inschatting te kunnen maken van de algemene veiligheidssituatie en het risico in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet. Hiervoor verwijst hij ook naar de UNHCR “Guidance note” van februari 2022. Hij is van mening dat de commissaris-generaal in zijn beslissing niet aantoonde dat de situatie vandaag anders is. Hij stipt aan dat zowel Asylas als ACLED hun periodieke publicaties over incidenten in Afghanistan sinds december 2022 hebben stopgezet en de bijkomende bronnen die de commissaris-generaal aanhaalt wijzen op moeilijkheden bij de informatievergaring, het beperkt aantal informatiebronnen en de censuur van journalisten in Afghanistan. Hij wijst nog op zijn asielmotieven en betoogt dat zijn terugkeer uit het Westen en de werkzaamheden van zijn broer persoonlijke factoren zijn die risicoverhogend werken.

Vervolgens gaat verzoeker in op de subsidiaire bescherming overeenkomstig artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet. Hij betoogt dat de commissaris-generaal tijdens het persoonlijk onderhoud onterecht niets heeft gevraagd over het persoonlijk risico om bij terugkeer in een situatie van extreme armoede terecht te komen zonder te kunnen voldoen aan de elementaire basisbehoeften. Hij wijst ook andermaal op zijn profiel van terugkeerder. Verder betoogt hij dat de commissaris-generaal niet het bewijs levert dat de humanitaire crisis voortvloeit uit de taliban. Hij meent dat de oorzaak van de drastische verslechtering van de socio-economische situatie wel degelijk het gevolg is van de machtsovername door de taliban die ervoor zorgt dat allerlei middelen die voordien aanwezig waren, zoals buitenlandse hulp, werkgelegenheid bij de overheid, ... er vandaag niet meer zijn.

2.4. Verzoeker vraagt in hoofddeorde hem de vluchtelingenstatus te verlenen, ondergeschikt hem de subsidiaire beschermingsstatus te verlenen en uiterst subsidiair de bestreden beslissing te vernietigen teneinde de commissaris-generaal toe te laten de nodige bijkomende onderzoeksmaatregelen en een nieuwe beslissing te nemen.

3. Aanvullende nota's overeenkomstig artikel 39/76, § 1, tweede lid (oud) van de Vreemdelingenwet

3.1. Op 8 april 2026 maakt de commissaris-generaal een aanvullende nota over waarin hij bijkomend verwijst naar de volgende rapporten en er de weblinks van vermeldt:

- EUAA, “COI Query Afghanistan - Major legislative, security-related, and humanitarian developments”, 2 februari 2024;
- EUAA, “Country Guidance: Afghanistan”, mei 2024;
- EUAA, “Afghanistan – Country Focus”, november 2024;
- EUAA, “Afghanistan – Country Focus”, januari 2026.

3.2. Op 13 april 2026 dient verzoeker een eerste aanvullende nota in waarbij hij stelt de volgende aanvullende stukken te willen neerleggen in verband met zijn vrees omwille van (al dan niet gepercipieerde) “verwestering”:

“• Stuk 1: steunbrief van de heer [W. M.]

- Stuk 2: foto in groeps- en familiale context in publieke ruimte in België
- Stuk 3: bijkomende foto in groepscontext in publieke ruimte in België
- Stuk 4: foto in familiale en sociale context in openlucht in België
- Stuk 5: bijkomende foto in familiale en sociale context in openlucht in België
- Stuk 6: foto in recreatieve context in België
- Stuk 7: bijkomende foto in recreatieve context in België

- Stuk 8: foto in gemengde sociale context in België
- Stuk 9: bijkomende foto in gemengde sociale context in België
- Stuk 10: verblijfskaart van mevrouw [M. E. M.]
- Stuk 11: identificatiestuk van de heer [M. H. Y.]
- Stuk 12: identificatiestuk van de heer [H. J.]
- Stuk 13: identificatiestuk van de heer [N. H. B. R.]
- Stuk 14: identificatiestuk van mevrouw [K. E.]
- Stuk 15: identificatiestuk van de heer [I. J.]
- Stuk 16: identificatiestuk van de heer [M. K. H.]
- Stuk 17: foto in sociale context in België met ogenschijnlijk alcoholgebruik
- Stuk 18: bijkomende foto in sociale context in België
- Stuk 19: foto in professionele context in België met zichtbaar contact met varkensvlees
- Stuk 20 : foto in recreatieve context in België met zichtbare tatoeages
- Stuk 21: bijkomende foto in recreatieve context in België met zichtbare tatoeages
- Stuk 22 : bijkomende foto in recreatieve context in België met zichtbare tatoeages
- Stuk 23: foto van verzoeker in affectieve context in België samen met mevrouw [M. E. M.]
- Stuk 24: bijkomende foto van verzoeker in affectieve context in België samen met mevrouw [M. E. M.]”.

3.3. Op de terechtzitting legt verzoeker een tweede aanvullende nota neer, waarin hij aangeeft op een aantal punten te willen reageren op de aanvullende nota van het CGVS en refereert aan actuele informatie met betrekking tot de situatie in Afghanistan. Hij verwijst naar allerhande UNAMA-verslagen, een gezamenlijk rapport van UNAMA en OHCHR van juli 2025 dat focust op mensenrechten-schendingen jegens bepaalde risicoprofielen, een rapport van Human Rights Watch, een rapport over kindhuwelijken van het CGVS, het rapport van het Zwitserse Staatssecretariat für Migration (SEM) “*Focus Afghanistan. Return from abroad*” van 14 februari 2025, de door de commissaris-generaal reeds aangebrachte EUAA “*Afghanistan – Country Focus*” van januari 2026 en enkele online nieuwsberichten, die een beeld schetsen van de veiligheids-, mensenrechten- en humanitaire situatie in Afghanistan in 2025. Hij merkt op dat het structureel en systematisch mensenrechtendeficit sinds de machtsovername door de taliban in augustus 2021 ook in 2025 aanhoudt. Hij maakt verder gewag van een mogelijkheid dat terugkeerders door de *de facto*-autoriteiten in Afghanistan worden verdacht van een vermeende band met buitenlandse actoren, integratie in een westers land of afwijkend gedrag en zo een verhoogd risico lopen op vervolging, arrestatie of mishandeling. Toegepast op zijn individuele situatie, benadrukt verzoeker zijn lange afwezigheid uit Afghanistan en zijn integratie in België. Daarnaast wijst hij op een aardbeving die plaatsvond op 3 november 2025 en op het gegeven dat de socio-economische situatie van terugkeerders doorgaans slechter is dan van zij die zijn gebleven. Hij betoogt dat het steeds duidelijker wordt dat de politiek van de *de facto*-autoriteiten verantwoordelijk is voor de schrijnende armoede en noden in Afghanistan. Hij benadrukt dat de controle op de maatschappij steeds strenger wordt, onder meer via monitoring van de sociale media. Ten slotte wijst hij op een algemeen verslechterde veiligheidssituatie naar aanleiding van de steeds verder escalerende oorlog met Pakistan. Dit conflict beperkt zich volgens hem niet langer tot schermutselingen in de grensstreek.

In dit verband wenst de Raad wel op te merken dat verzoeker perfect in de mogelijkheid was om reeds te reageren op de aanvullende nota van de commissaris-generaal in zijn aanvullende nota van amper een dag eerder. Er mag van hem toch ook worden verwacht dat hij dit zou doen in het eerstvolgende procedurestuk. Hetzelfde geldt wat betreft de door verzoeker aangehaalde landeninformatie die perfect in zijn eerste aanvullende nota reeds kon worden aangebracht. Ook al zal de Raad rekening houden met de door verzoeker aangebrachte informatie, wenst hij er op te wijzen dat dit geen zorgvuldig handelen is van verzoeker en hij hiermee het proceseconomisch verloop van zijn beroepszaak hindert.

4. Onderzoek van het beroep

4.1. Voorafgaande opmerkingen

4.1.1. Inzake beroepen tegen de beslissingen van de commissaris-generaal beschikt de Raad over volheid van rechtsmacht. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingsdossier. Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van verzoeker daarop. Hij dient derhalve niet op elk aangevoerd argument in te gaan.

4.1.2. Specifiek wat de beoordeling van Afghaanse beschermingsverzoeken betreft, is de Raad er zich verder van bewust dat de machtsovername door de taliban een impact heeft gehad op de aanwezigheid van bronnen in het land en op de mogelijkheid om verslag uit te brengen. Er kan worden opgemerkt dat, in vergelijking met de periode vóór de machtsovername, waarin bijzonder veel bronnen en organisaties in Afghanistan actief waren en over de situatie in het land rapporteerden, heden minder gedetailleerde en

betrouwbare informatie hierover voorhanden is. Ook de rapporten van EUAA erkennen dat ze sinds de machtsovername door de taliban met verschillende uitdagingen worden geconfronteerd in het verzamelen en controleren van informatie over Afghanistan. Er moet echter worden vastgesteld dat de berichtgeving uit en over het land niet is gestopt, dat tal van bronnen nog steeds beschikbaar zijn en nieuwe bronnen zijn verschenen. Bovendien zijn verschillende gezaghebbende experts, analisten en (internationale) instellingen de situatie in het land blijven opvolgen en rapporteren zij over gebeurtenissen en incidenten. De commissaris-generaal heeft in zijn aanvullende nota ook nog geactualiseerde landeninformatie bijgebracht. Er kan worden besloten dat er in deze stand van zaken wel degelijk voldoende informatie voorhanden is om de nood aan internationale bescherming, zowel in vluchtelingrechtelijke zin als op het vlak van de subsidiaire bescherming, te beoordelen. Aldus is de huidige situatie ook niet langer vergelijkbaar met de situatie die het uitgangspunt vormde voor de UNHCR “Guidance note” van februari 2022.

4.1.3. De Raad houdt er nog rekening mee dat de commissaris-generaal in hoofde van verzoeker bepaalde bijzondere procedurele noden heeft aangenomen. Hierover wordt in de bestreden beslissing gesteld als volgt:

“Aangaande BPN kan worden opgemerkt dat u bij aanvang van het persoonlijk onderhoud aangaf psychologische problemen te hebben en in behandeling te zijn bij een psycholoog a rato van 1 keer per maand (CG p.3). U heeft voornamelijk last van nachtmerries. U verklaart dat de problemen in België zijn begonnen, maar dat ze te maken hebben met gebeurtenissen in uw land van herkomst. U neemt geen medicijnen. U gaf bij aanvang van het onderhoud aan zich goed te voelen. Er werd u gezegd dat u ten allen tijde een extra pauze kon nemen indien nodig. Tijdens het persoonlijk onderhoud waren er geen aanwijzingen van beperkende elementen op een kwalitatieve deelname aan het gehoor, wel was u soms verstrooid en diende de vraag opnieuw gesteld of anders te worden geformuleerd. Na het persoonlijk onderhoud legde u een psychologisch attest dd 02/02/2024 neer.

Gelet op wat voorafgaat kan in de gegeven omstandigheden redelijkerwijze worden aangenomen dat uw rechten in het kader van onderhavige procedure gerespecteerd worden evenals dat u kunt voldoen aan uw verplichtingen.”

Verzoeker wijst opnieuw op het door hem voorgelegde psychologische verslag van 2 februari 2024 waarin melding wordt gemaakt van posttraumatische stress waarvoor psychotherapie werd opgestart en waarin staat dat hij tijdens het gehoor verward zou kunnen zijn en zaken zou kunnen vergeten. Hij stelt dat het duidelijk is dat het gehoor niet optimaal verliep, nu de commissaris-generaal zelf aangeeft dat hij soms verstrooid was en vragen anders moesten worden gesteld. Hij betoogt dat zijn mentale toestand dus een duidelijke impact had op zijn vaardigheden om het persoonlijk onderhoud af te leggen, waardoor hiermee rekening moet worden gehouden. Met zijn betoog toont verzoeker echter niet aan dat zijn psychologische problemen onvoldoende in rekening zijn gebracht tijdens het gehoor, waar – indien de indruk bestond dat verzoeker verstrooid was – de vraag opnieuw werd gesteld of anders werd geformuleerd. Hij betwist ook niet dat hij zich, zoals hij zelf aangaf, goed voelde toen het onderhoud plaatsvond en hem de mogelijkheid werd gegeven om te allen tijde een extra pauze te nemen. Net zoals de commissaris-generaal ziet de Raad op basis van het verslag van het persoonlijk onderhoud, alles in ogenschouw genomen, geen aanwijzingen van beperkende elementen op een kwaliteitsvolle deelname aan het gehoor. Verzoekers verklaringen zijn voldoende coherent en consistent en waar deze vaag bleven, kon hij alsnog concreter antwoorden wanneer de vraag werd geherformuleerd of bijvragen werden gesteld. Verzoeker toont niet concreet aan dat zijn rechten, rekening houdend met de in acht genomen bijzondere procedurele noden, niet werden gerespecteerd of dat hij niet kon voldoen aan de op hem rustende verplichtingen.

4.2. Beoordeling in het licht van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet

4.2.1. Tijdens zijn interview op het CGVS van 9 januari 2024 beriep verzoeker zich in de eerste plaats op een vrees om bij terugkeer naar Afghanistan te worden vervolgd door de taliban omwille van het werk van zijn oudere broer als bodyguard van een politiecommandant in Kandahar. Hij verklaarde dat zijn broer dit werk ongeveer tien jaar deed en sinds de machtsovername door de taliban er geen nieuws over hem is. Hij gaf aan dat de taliban vanaf het jaar 2020 op de hoogte waren van het werk van zijn broer en hij in april of mei 2020 tweemaal door de taliban werd opgepakt en een paar uur vastgehouden, waarbij ze eisten dat zijn broer zijn job zou opgeven. Enkele maanden later werd verzoeker opnieuw opgepakt door de taliban en gedurende vijftien dagen vastgehouden. Onder bemiddeling kwam hij vrij, onder de voorwaarde dat zijn broer zich binnen de maand zou aanmelden bij de taliban. Hierop raadde zijn broer hem aan om het land te verlaten. Tien dagen na zijn vrijlating, in oktober 2020, verliet hij Afghanistan. Hij gaf nog aan dat, na zijn vertrek, de taliban nog één keer langs zijn gekomen om naar hem te vragen, waarna zijn moeder en jongste broer zijn verhuisd.

Ter staving van dit asielrelaas legde verzoeker op het CGVS kopieën van volgende documenten neer: zijn taskara, de taskara van zijn oudste broer, een bankkaart van zijn broer, een attest van opleiding van zijn

broer in de periode van 2 februari 2012 tot 1 maart 2012, twee badges van zijn broer, enkele foto's van zijn broer en een foto van zijn broer en hemzelf.

4.2.2. De Raad stelt allereerst vast dat de voorgelegde stukken in de huidige stand van zaken op zichzelf niet volstaan om een gegronde en persoonlijke vrees voor vervolging aannemelijk te maken.

Uit de door de commissaris-generaal bijgebrachte landeninformatie in de *“COI Focus: Afghanistan; Corruptie en documentenfraude”* van 14 januari 2021 blijkt zo dat er in Afghanistan sprake is van grootschalige corruptie en documentenfraude waardoor zowat alle documenten kunnen en worden nagemaakt of op aanvraag als vriendendienst worden gegeven. Veel valse en vervalste Afghaanse documenten zijn door de hoge graad aan corruptie in het land tegen betaling te verkrijgen; er zijn veel documenten in omloop die vervalst zijn en/of die door middel van omkoping van overheidsbeambten of derden worden verworven. Dit geldt zowel voor documenten die uitgaan van de voormalige overheid als voor documenten die uitgaan van andere personen of instituten dan de voormalige overheid. Door louter op algemene wijze te poneren dat hij *“objectieve”* bewijsstukken heeft voorgelegd, brengt verzoeker geen elementen bij waaruit blijkt dat de inlichtingen waarop deze analyse is gebaseerd niet langer actueel of correct zouden zijn, noch slaagt hij erin om de gemaakte appreciatie te weerleggen of in een ander daglicht te stellen.

Waar de voorgelegde stukken slechts kopieën zijn, wordt nog opgemerkt dat hieraan hoe dan ook weinig tot geen bewijswaarde kan worden toegekend, nu deze gemakkelijk zijn te vervalsen. Ook aan privéfoto's kan weinig bewijswaarde worden toegekend, nu deze door mogelijke encensering van locatie en omstandigheden of manipulatie geen garantie bieden over de authenticiteit van wat wordt getoond.

De voorgelegde taskara's van verzoeker en zijn broer vormen daarenboven louter een aanwijzing voor hun identiteit, die op zich niet wordt betwist. Wat de overige stukken betreft, wordt nog opgemerkt dat verzoeker hiermee in geen geval het bewijs levert dat zijn broer ten tijde van de machtsovername door de taliban, en zelfs de hieraan voorafgaande jaren, nog steeds zou hebben gewerkt voor de politie.

4.2.3. Bijgevolg moet worden nagegaan of de verklaringen van verzoeker tijdens zijn interviews voldoende coherent, volledig, doorleefd, specifiek en aannemelijk zijn, opdat de relevante elementen van zijn vluchtrelaas, in het licht van de relevante informatie in verband met het land van herkomst en in samenhang met de voorgelegde documenten, geloofwaardig kunnen worden geacht. De Raad brengt hierbij in herinnering dat de ongeloofwaardigheid van een vluchtrelaas niet alleen kan worden afgeleid uit tegenstrijdigheden, maar ook uit vage, incoherente en onaannemelijke verklaringen. Noch de commissaris-generaal noch de Raad moeten bewijzen dat de aangehaalde feiten onwaar zouden zijn.

4.2.4. Na lezing van het rechtsplegingsdossier, stelt de Raad – in navolging van de commissaris-generaal – vast dat verzoeker er niet in is geslaagd aannemelijk te maken dat hij een gegronde vrees voor vervolging heeft omwille van het voorgelaten werk van zijn broer. Dit omwille van een geheel van gebrekkigheden, onaannemelijkheden en tegenstrijdigheden in zijn verklaringen die maken dat er geen enkel geloof kan worden gehecht aan dit asielrelaas. De hierna volgende pertinente en draagkrachtige vaststellingen in de bestreden beslissing, die steun vinden in het administratief dossier, worden door de Raad bijgetreden. Verzoeker slaagt er niet in om deze bevindingen aan de hand van concrete elementen en argumenten in een ander daglicht te plaatsen, te verklaren of te weerleggen, zoals hierna zal blijken.

4.2.5. Verzoeker is er allereerst niet in geslaagd om aannemelijk te maken dat zijn broer daadwerkelijk jarenlang werkzaam was bij de politie en dit tot aan de machtsovername.

Verzoeker kon zo amper de functie en het werk van zijn broer omschrijven, zoals terecht wordt vastgesteld in de bestreden beslissing: *“Zo stelt u eerst dat hij soldaat was en zijn commandant, genaamd Mystery [R.], vergezelde. U gevraagd naar de afdeling of het departement waarin uw broer werkzaam was, waarbij er u voorbeelden werden gegeven, stelt u dat uw broer meeding met zijn commandant, als er een veiligheidsincident gebeurde in de bazar, of als de commandant naar een jirga ging (CG p.6). Meer informatie heeft u niet. [...] U zag uw broer regelmatig wanneer hij op verlof kwam naar het huis van uw oom in [P.] (CG p.12) en had contact met hem tot een paar weken voor de machtsovername, toen u zich in Turkije bevond. Het is dan ook bevreemdend dat u zich niet meer informeerde over het werk van uw broer, dat volgens uw verklaring aan de basis zou liggen van uw vertrek uit Afghanistan.”*

Zoals reeds werd aangestipt, kan uit de door verzoeker voorgelegde stukken ook in geen geval blijken dat zijn broer werkte voor de politie tot aan de machtsovername door de taliban, of zelfs maar in de jaren hieraan voorafgaand. Dit wordt in de bestreden beslissing correct verwoord als volgt: *“Er zijn geen documenten die wijzen op een recente tewerkstelling van uw broer. De door u neergelegde foto's zijn heel beperkt en tonen een persoon, in uniform met een wapen, die poseert. Over de context waarin deze foto's zijn genomen, heeft u geen informatie en behalve dat het een post betreft is er verder niets op te zien (CG p. 9). Ook de*

bankkaart geeft geen tijdsaanwijzing, wel betreft het een oude bankkaart van Kabulbank (met vermelding van Min. Binnenlandse Zaken). U legt een foto neer van u zelf met uw broer. De foto zou getrokken zijn in jullie huis, maar u heeft geen idee hoe oud u toen was. In ieder geval is het enkele jaren geleden aangezien uw broer volgens uw verklaring al enkele jaren niet naar het dorp was gekomen (CG p.9). 3)."

Verzoeker wijst allereerst op zijn psychologische toestand. Zoals reeds werd aangegeven, werd – indien de indruk bestond dat verzoeker verstrooid was – de vraag opnieuw gesteld of anders geformuleerd en blijken geen aanwijzingen van beperkende elementen op een kwaliteitsvolle deelname aan het gehoor. Zoals ook blijkt uit voormelde motivering, werden verzoeker bv. ook voorbeelden gegeven van afdelingen of departementen, om te vernemen waar zijn broer precies werkzaam zou zijn geweest. Verzoeker kan in de gegeven omstandigheden niet volstaan met een zeer algemene verwijzing naar zijn psychologische toestand om het geheel van de voormelde vaststellingen onderuit te halen. Ook thans kan hij trouwens niet meer concrete informatie naar voor brengen inzake de functie en het werk van zijn broer.

Ook verzoekers eerder algemene betoog dat onrealistische verwachtingen worden gesteld over wat hij weet over het werk van zijn broer, nu diens precieze werk niet algemeen is gekend, kan niet overtuigen. Zoals wordt gesteld in de bestreden beslissing, en niet wordt betwist door verzoeker, zag hij zijn broer regelmatig wanneer deze op verlof kwam naar het huis van zijn oom en had hij contact met hem tot een paar weken voor de machtsovername, toen hij zich reeds in Turkije bevond. In de gegeven omstandigheden mag terecht worden aangenomen dat verzoeker meer informatie zou moeten kunnen geven over de functie en het werk van zijn broer, zeker indien – zoals hij voorhoudt – zijn broer dit werk zou hebben gedaan tot aan de machtsovername door de taliban.

Verder benadrukt verzoeker dat hij in 2012 nog geen 10 jaar oud was. Zijn jonge leeftijd toen zijn broer is gestart met zijn opleiding kan eventueel een uitleg vormen voor zijn gebrekkige kennis over de opleiding bij de politie die zijn broer zou hebben genoten, zoals ook werd vastgesteld in de bestreden beslissing, maar is geen rechtvaardiging voor de zeer gebrekkige kennis over het jarenlange werk van zijn broer voor de politie en dit tot aan de machtsovername door de taliban. Van een verzoeker die voorhoudt omwille van het werk van zijn broer, dit op zeventienjarige leeftijd, zijn land te zijn ontvlucht, mag terecht een minimum aan concrete en doorleefde verklaringen worden verwacht over dit werk van zijn broer. Dit blijkt niet het geval te zijn, zoals verzoeker in wezen niet betwist.

Het geheel van de hierboven gedane vaststellingen volstaat om te oordelen dat verzoeker in geen geval aannemelijk heeft kunnen maken dat zijn broer tot aan de machtsovername heeft gewerkt voor de toenmalige overheid. Aldus kan evenmin geloof worden gehecht aan de vermissing van zijn broer sinds de machtsovername. Verzoekers blote bewering dat er geen concrete aanleiding is om aan te nemen dat zijn broer zijn werkzaamheden heeft stopgezet, kan alleszins geen afbreuk doen aan deze beoordeling. Evenmin volstaat zijn betoog dat het niet hoeft te verbazen dat zijn broer vermist is geraakt na de machtsovername, gelet op de gekende landeninformatie over problemen die personen die hebben gewerkt voor de voormalige overheid kunnen kennen, om zijn vermissing alsnog aannemelijk te maken. Verzoeker verklaarde dat zijn broer vermist raakte op een moment dat hij nog steeds in Kandahar werkzaam was voor de politie (notities persoonlijk onderhoud CGVS, hierna: NPO, p. 5), maar kan niet aannemelijk maken dat dit nog het geval was toen de machtsovername door de taliban plaatsvond. Deze vaststelling tast onherroepelijk ook de geloofwaardigheid van de voorgehouden vermissing van zijn broer aan.

4.2.6. Op basis van de in de bestreden beslissing aangehaalde objectieve landeninformatie wordt verder op zich niet betwist dat personen die hebben gewerkt voor de vroegere veiligheidsdiensten in Afghanistan met vergeldingsacties te maken kunnen krijgen. Echter, zoals de commissaris-generaal stelde, blijkt hieruit niet *"dat er in het algemeen sprake is van een situatie waarin alle medewerkers van de voormalige overheid te maken krijgen met vervolging. De meeste mannelijke medewerkers van de voormalige overheid hebben hun functie opnieuw opgenomen in de huidige administratie. Bepaalde groepen, zoals ex-leden van het ANSF, medewerkers van het juridische apparaat etc., kunnen in sterkere mate te maken krijgen met vervolging. Vervolging van andere ex-overheidsmedewerkers hangt onder meer af van de specifieke rol of functie die iemand bekleedde, de dienst waarvoor hij werkte, persoonlijke vijandschappen, de zichtbaarheid van de functie."* Met de door hem aangehaalde rapporten en/of artikelen weerlegt verzoeker dit uitgangspunt van de commissaris-generaal niet, net zomin als de volgende beoordeling: *"Uit uw verklaringen blijkt dat uw broer politieman was. U bent er niet in geslaagd om een overtuigend beeld te geven van zijn functie, zijn dienst en de zichtbaarheid van zijn job. U haalt geen elementen aan die er op zouden wijzen dat uw broer louter omdat hij (in het verleden) werkte voor de voormalige overheid, zou worden vervolgd. Rekening houdend met de aanwezige informatie, die geen situatie schetst waarin personen met het profiel van uw broer in het algemeen vervolgd worden, kan aan de problemen die hij zou kennen weinig geloof worden gehecht."*

4.2.7. Aan de hand van deze landeninformatie blijkt nog dat familieleden van personen die tot de voormalige veiligheidsdiensten behoorden in bepaalde gevallen te maken kunnen krijgen met vervolging, bv. wanneer de

taliban op zoek zijn naar de persoon met het profiel of wanneer er bepaalde redenen zijn die maken dat de taliban wraak willen nemen op deze persoon en zijn familie. Met de aangehaalde landeninformatie haalt verzoeker dit uitgangspunt evenmin onderuit. Hij toont verder geen dergelijke elementen aan.

De vaststelling dat verzoeker er niet in slaagde om aan te tonen dat zijn broer tot aan de machtsovername, of zelfs tot in 2020, het jaar waarin hij vertrok, effectief werkzaam was bij de politie, straalt reeds negatief af op de geloofwaardigheid van de problemen met de taliban die hij inroept. Zo gaf verzoeker immers aan dat de taliban, door hem te ontvoeren, zijn broer er toe wensten te bewegen zijn job stop te zetten, terwijl dus helemaal niet aannemelijk wordt gemaakt dat zijn broer dit werk nog steeds deed.

Verder is verzoeker er niet in geslaagd om aan te tonen dat zijn broer problemen kende met de taliban. Hij maakt de vermissing van zijn broer evenmin aannemelijk. Nog stelt de Raad vast dat verzoeker inderdaad geen enkele verklaring kan geven voor hoe de taliban dit werk van zijn broer uiteindelijk hebben ontdekt, terwijl zijn broer werkte in een andere provincie, de familie steeds antwoordde dat zijn broer werkte als arbeider in Kaboel en zijn broer ook al jaren niet meer in het dorp was geweest. Bovendien is het onaannemelijk dat de taliban in 2019 zijn oom hebben benaderd met vragen over zijn broer, maar vervolgens pas in de lente van 2020 overgingen tot zijn arrestatie, om zijn broer onder druk te zetten.

Zoals terecht wordt geoordeeld in de bestreden beslissing, zijn verzoekers verklaringen over zijn aanhoudingen door de taliban en het precieze tijdstip van zijn vertrek uit Afghanistan daarenboven niet gelijklopend, wat ernstig afbreuk doet aan de geloofwaardigheid van deze verklaringen. Dit wordt in de bestreden beslissing op correcte en pertinente wijze onderbouwd als volgt: *“Zo verklaart u ten aanzien van het CGVS dat u twee keer werd meegenomen, telkens voor enkele uren in de tweede maand van 1399 (april – mei 2020) en vervolgens een derde keer toen de Taliban u vijftien dagen heeft gevangen gehouden (CG p.10). In de CG vragenlijst, ingevuld bij de Dienst Vreemdelingenzaken en aanwezig in het administratieve dossier, staat dat u drie tot vier keer werd meegenomen door de Taliban en dat u telkens gedurende tien tot twintig dagen werd vastgehouden. U erop gewezen dat uw verklaringen niet gelijklopend zijn (CG p. 14), beweert u dat u bij DVZ hetzelfde heeft gezegd, quod non. [...] Over de laatste aanhouding, die tevens de vluchtaanleiding was, verklaart u dat deze gebeurde in de vijfde maand (juli-augustus) (CG p.10). Na vijftien dagen gevangenschap en tien dagen thuis bent u vertrokken uit Afghanistan. Dit komt niet overeen met uw verklaring ten aanzien van DVZ dat u Afghanistan heeft verlaten in oktober 2020 (DVZ vraag 33).”*

Ten slotte kan de commissaris-generaal ook worden bijgetreden in het oordeel dat er geen overtuigende aanwijzingen zijn dat verzoeker zou zijn gezocht door de taliban na zijn vertrek uit het land. Hoewel hij verklaarde dat volgens zijn moeder de taliban één keer aan huis kwamen, wat de aanleiding was voor haar vertrek naar het huis van zijn oom in P., hebben de taliban zijn andere oom die in het dorp woont niet opnieuw aangesproken. Dit ondergraaft terecht de geloofwaardigheid van dit voorgehouden bezoek van de taliban of het betoog dat hij nog steeds zou worden gezocht door de taliban. Dit geldt des te meer nu verzoeker aangaf dat zijn oom die nog in het dorp woont mee zou zijn gaan bemiddelen voor zijn vrijlating. Nu verzoeker stelt te zijn vrijgelaten onder de voorwaarde dat zijn broer zich binnen de maand zou aanmelden bij de taliban, wat hij niet deed, zou ook terecht kunnen worden verwacht dat in deze situatie verzoekers oom in het dorp hierop opnieuw zou zijn aangesproken en zelfs problemen zou hebben gekend. Dat dit niet blijkt, ondermijnt eens te meer de geloofwaardigheid van verzoekers relaas.

Verzoeker herhaalt zijn asielrelaas dat de taliban er in 2019 of 2020 achter kwamen dat zijn broer voor de overheid werkte, waarna ook hij werd benaderd en lastiggevallen door de taliban. Het louter herhalen van zijn verklaringen hierover volstaat echter niet om de gedane beoordeling hieromtrent te weerleggen of in een ander daglicht te stellen. Hij stelt nog dat het voor zich spreekt dat hij niet met zekerheid weet hoe of wanneer de taliban weet kregen van het werk van zijn broer. Dit overtuigt echter niet. Nu hij aangaf dat de taliban zijn oom hebben aangesproken, hij verschillende keren werd meegenomen en hij vervolgens onder bemiddeling van de dorpsouderen werd vrijgelaten, zou net mogen worden aangenomen dat op een van deze momenten de taliban enige indicatie hebben gegeven van hoe en wanneer ze achter het werk van zijn broer zijn gekomen. Inzake de inconsistenties in zijn verklaringen over zijn aanhoudingen door de taliban en het precieze tijdstip van zijn vertrek uit Afghanistan, die op zich niet worden betwist, wijst verzoeker verder andermaal op algemene wijze op zijn psychologische situatie. Het gegeven dat verzoeker door psychologische problemen bij momenten verward zou kunnen zijn en zaken zou kunnen vergeten, verklaart echter nog niet dat hij doorheen zijn interviews ronduit tegenstrijdige verklaringen aflegde over de duur van zijn vasthoudingen of over het precieze tijdstip van zijn vertrek uit Afghanistan. Evenmin kan hij aldus op voldoende wijze verklaren waarom zijn oom die nog in het dorp woont – en die dus mee zou hebben bemiddeld voor zijn vrijlating – niet meer werd aangesproken door de taliban, wat er hoegenaamd niet op wijst dat de familie wordt gevisieerd omwille van het vroegere werk van zijn broer.

4.2.8. Het geheel aan stukken en verklaringen van verzoeker in acht genomen en gezien in hun onderlinge samenhang alsook in het licht van de algemene situatie in Afghanistan, acht de Raad de voorgaande

bevindingen voldoende determinerend om te besluiten dat verzoeker niet aannemelijk maakt dat hij Afghanistan heeft verlaten omwille van een gegronde vrees voor vervolging door de taliban of dat hij bij terugkeer naar dit land, omwille van het vroegere werk van zijn broer, een dergelijke gegronde vrees heeft.

4.2.9. Verzoeker beriep zich op het CGVS verder op een nood aan internationale bescherming omdat hij vervolging vreest door zowel zijn familieleden als de taliban omwille van zijn verblijf in Europa en (gepercipieerde) verwestering.

4.2.10. Op basis van de objectieve landeninformatie in het rechtsplegingsdossier kan volgende analyse worden gemaakt van de algemene context in Afghanistan.

De taliban hebben de grondwet van de voormalige Islamitische Republiek Afghanistan opgeschort en er werd een herziening van de bestaande Afghaanse wetten met de sharia aangekondigd. De taliban menen evenwel dat de sharia op zich een afdoende legaal kader bevat waardoor een grondwet niet nodig is. De visie van de taliban op de sharia is gebaseerd op de soennitische Hanafi-school van jurisprudentie, maar is ook beïnvloed door lokale tradities en tribale codes (EUAA, *"Afghanistan - Country Focus"*, januari 2026, p. 23 en 26). De taliban hebben verklaard dat zij zullen handelen overeenkomstig hun principes, religie en cultuur, waarbij zij het belang van de islam benadrukken en aangeven dat niets kan ingaan tegen de islamitische waarden. De *de facto*-regering beschouwt zichzelf als een sturende instantie met een fundamentele doelstelling om de bevolking te doen leven volgens de religieuze wetgeving.

Sinds de machtsovername door de taliban in augustus 2021 houdt de conservatieve opperste leider Haibatullah Akhundzada steeds nadrukkelijker de touwtjes in handen en zijn gezag is steeds dwingender. In een rapport van januari 2024 wordt gesteld dat de rol van Akhundzada als diegene die de finale zeg heeft over de meeste beleidsaspecten ondertussen is verankerd, al blijft discussie bestaan over de richting inzake binnenlands en buitenlands beleid (EUAA, *"Afghanistan - Country Focus"*, januari 2026, p. 16). In november 2022 gaf hij opdracht tot volledige invoering van de taliban-versie van de sharia (EUAA, *"Afghanistan - Country Focus"*, januari 2026, p. 26).

Politieke partijen zijn verboden waardoor er geen ruimte is voor politieke oppositie en de '*civic space*' is zeer beperkt, zo niet gesloten. Afghaanse lokale media en middenveldorganisaties krijgen steeds meer restricties opgelegd en critici worden gearresteerd. Zo is elke berichtgeving over mensenrechten en kritiek op de taliban als de '*legitieme heersers*' verboden, wat leidt tot zelfcensuur bij de nog actieve journalisten in Afghanistan. Vele opposanten hebben het land verlaten of zijn ondergedoken. Om de strenge leefregels van de zeer strikte interpretatie van de sharia door de taliban te handhaven, heeft de *de facto*-regering opnieuw het '*Ministry for Propagation of Virtue and Prevention of Vice*' ('*Dawat wa Ershad Amr bil-Maruf wa Nahi al-Munkar*') (hierna: het MPVPV) opgericht, en gebruikt daartoe ook het '*Taliban General Directorate of Intelligence*' (GDI) en een aantal *de facto*-staatsinstellingen (EUAA, *"Afghanistan - Country Focus"*, december 2023, p. 24 en EUAA, *"Afghanistan - Country Focus"*, januari 2026, p. 21). Ondanks het beperkt aantal handhavers van het MPVPV, hebben vele Afghanen zich aangepast door zelfregulering, sociale druk en toezicht vanuit de gemeenschap (familieleden, religieuze leiders en burens), teneinde confrontaties met handhavers van het MPVPV te vermijden. Er zijn talrijke meldingen van mishandeling, openbare lijfstraffen en andere vormen van wrede of vernederende behandeling.

De taliban streven een zuivering van de Afghaanse samenleving na waarbij buitenlandse invloeden worden geweerd. De *de facto*-regering heeft daartoe massaal geïnvesteerd in het bouwen van moskeeën en madrassa's over het hele land. In deze optiek is ook het westers seculier onderwijssysteem onder vuur komen te liggen en inspanningen om seculier onderwijs te bannen zijn toegenomen ten voordele van de uitbreiding van religieus onderwijs (EUAA, *"Afghanistan - Country Focus"*, januari 2026, p. 32-34). Er is een curriculum goedgekeurd voor mannelijke en vrouwelijke madrassa's maar de *de facto*-autoriteit heeft geen richtlijnen gegeven over algemene vakken. Volgens een assistent-professor verbonden aan de American University of Afghanistan hebben sommige madrassa's dit aangegrepen om in hun curriculum niet-religieuze en wetenschappelijke onderwerpen op te nemen omdat meisjes geen toegang hebben tot secundair onderwijs. Dit is evenwel volgens deze expert niet op uniforme wijze doorgevoerd. Het curriculum van madrassa's die worden gefinancierd door hoge functionarissen van de *de facto*-autoriteit weerspiegelt hun persoonlijke visie wat resulteert in sommige '*erg moderne*' en andere '*conservatieve*' madrassa's (EUAA, *"Afghanistan - Country Focus"*, november 2024, p. 106-107, 136). Het MPVPV heeft echter de controle op het naleven van de restricties voor meisjes in het onderwijs opgevoerd, ook in de madrassa's (EUAA, *"Afghanistan - Country Focus"*, januari 2026, p. 116).

Het toepasselijke rechtskader blijft onduidelijk. Hoewel decreten tegenwoordig meer worden geformaliseerd en gepubliceerd, blijven veel instructies vaag, mondeling of niet officieel bekend-gemaakt. Dit leidt tot rechtsonzekerheid en ruimte voor willekeurige interpretatie en handhaving.

Op 31 juli 2024 werd door de *de facto*-autoriteiten de zogenaamde moraliteitswet aangenomen waarin, enerzijds, een aantal verboden handelingen voor het grote publiek worden geformuleerd, en anderzijds, de verantwoordelijkheden van en de gedragscode voor het MPVPV-personeel worden uiteengezet. De wet bevat onder meer voorschriften die toezien op gendersegregatie in het openbaar leven. De moraliteitswet bevat zowel voor vrouwen als mannen kledijvoorschriften. De wet specificeert verder een aantal inbreuken waaronder het niet bidden, het niet deelnemen aan verplichte (gezamenlijke) gebeden en het sluiten van vriendschap met niet-moslims of hen imiteren. Voorts is muziek tijdens bijeenkomsten of in woningen verboden en geldt er een verbod op ongehoorzaamheid van kinderen tegenover hun ouders. Verder bepaalt de moraliteitswet dat MPVPV-personeel ertoe gehouden is inbreuken door '*mentaal gehandicapte personen*' en kinderen te beëindigen (EUAA, "*Afghanistan - Country Focus*", november 2024, p. 30 en 34-44 en EUAA, "*Afghanistan - Country Focus*", januari 2026, p. 34-42). Over het algemeen gaat het om voorschriften die sinds de machtsovername bestonden en ook reeds werden afgedwongen, al zien sommige bronnen de codificatie als een indicatie dat deze regels strikter zullen worden toegepast en in een meer repressief en wreder systeem.

Op 14 november 2022 droeg de opperste leider Akhundzada evenwel alle taliban-rechters op om de sharia volledig toe te passen en '*hudud*'- en '*qisas*'-straffen op te leggen. Deze straffen omvatten onder meer executies, steniging, geseling en amputatie van ledematen. Verschillende gevallen van openbare geseling volgden op deze verklaring in het hele land. Lijfstraffen worden nog steeds regelmatig toegepast (EUAA, "*Afghanistan - Country Focus*", januari 2026, p. 43). In het bijzonder wat betreft '*zina*' – d.i. onwettige seksuele betrekkingen, overspel, voorhuwelijkse seksuele betrekkingen, wat tevens kan worden toegedicht aan vrouwen in geval van verkrachting – wordt melding gemaakt van verschillende ernstige incidenten van moorden, stenigingen, lijfstraffen en arrestaties. '*Zina*' is één van de '*hudud*'-misdaden (Nederlands ministerie van Buitenlandse Zaken, "*Algemeen Ambtsbericht Afghanistan*", juni 2023, p. 7, voetnoot 1). In het Algemeen Ambtsbericht wordt gesteld dat geen betrouwbare gegevens bestaan over de bestraffing van '*zina*' en dat het moeilijk is cijfers te vinden van aantallen lijfstraffen voor deze specifieke '*hudud*'-misdad aangezien de politie deze cijfers niet meedeelt (Ministerie van Buitenlandse Zaken, "*Algemeen Ambtsbericht Afghanistan*", juni 2023, p. 130).

Er bestaat geen duidelijkheid over wat kleine overtredingen van de sharia zijn en hoe deze worden bestraft (voetnoot 152 Sabawoon Samim, "*Policing Public Morality: Debates on promoting virtue and preventing vice in the Taliban's second Emirate*", van 15 juni 2022 in EUAA, "*Afghanistan security situation*", augustus 2022, p. 30). Ook de meest recente landeninformatie schept hierover geen duidelijkheid.

De scheiding van mannen en vrouwen in het openbare leven op straat wordt gecontroleerd door leden van het MPVPV, die volgens sommige bronnen ook vragen stelden over de kernelementen van de islam of over de sharia en mensen die hierop niet het juiste antwoord gaven naar het politiebureau brachten (Ministerie van Buitenlandse Zaken, "*Algemeen Ambtsbericht*", juni 2023, p. 96).

De taliban zijn ook aanwezig op sociale netwerken, maar het is onduidelijk in welke mate ze de online activiteiten van Afghanen opvolgen. Internationale media hebben bericht dat de taliban reeds Afghanen hebben gearresteerd en gedood vanwege hun activiteiten op de sociale media. Het betroffen echter kritische berichten ten aanzien van de taliban alsook personen die mensenrechtenkwesties onder de aandacht brachten (Denmark, DIS, Afghanistan, "*Taliban's impact on the population*", juni 2022, p. 23-24 en EUAA, "*Afghanistan - Country Focus*", december 2023, p. 20; EUAA, "*Afghanistan - Country Focus*", november 2024, p. 25; EUAA, "*Afghanistan - Country Focus*", januari 2026, p. 23). In september 2025 sloten de taliban de toegang tot internet in heel Afghanistan af, volgens sommige bronnen om '*immorele inhoud*' te bestrijden (EUAA, "*Afghanistan - Country Focus*", januari 2026, p. 22). In de landeninformatie wordt ook melding gemaakt van controleposten in grotere steden waar de inhoud van telefoons bekeken wordt (Denmark, DIS, Afghanistan, "*Taliban's impact on the population*", juni 2022, p. 23, waarnaar wordt verwezen in de EUAA, "*Afghanistan targeting of individuals*", augustus 2022). Er zijn ook talibanaanhangers online actief die bedreigende commentaren posten bij berichten van personen die kritiek uiten op de *de facto*-regering en ijveren voor vrouwenrechten. Er is evenwel geen sterk bewijs dat het om door de taliban gecoördineerde acties zouden gaan.

Wat betreft personen die Afghanistan verlieten, bestaat er een negatief beeld onder taliban-sympathisanten en sommige talibansegmenten. Mensen die vertrekken worden gezien als mensen zonder islamitische waarden of op de vlucht voor zaken die zij hebben gedaan (voetnoot 476, TOLONews, "*Fears, Needs of Fleeing Afghans Must Be Addressed: Akhundzada*", 8 december 2021 in EUAA, "*Afghanistan targeting of individuals*", augustus 2022, p. 51). Er is evenwel sprake van een ambigue houding van de taliban tegenover terugkeerders. Zo lijken zij wel begrip op te brengen voor personen die Afghanistan om economische redenen verlieten. De taliban kijken echter anders naar leden van de elite – zoals voormalige overheidsmedewerkers, maar ook activisten, journalisten, intellectuelen, enzovoort – die worden beschouwd als corrupt of besmet en van wie wordt gesteld dat zij wortels in Afghanistan missen. Deze negatieve attitude

strekt zich ook uit tot de algemene bevolking, die de voormalige overheid en elite corruptie verwijt. In het bijzonder in rurale Pashtou-gebieden wordt met argwaan gekeken naar personen die Afghanistan verlieten en naar de Verenigde Staten of Europa zijn gegaan (EUAA, *"Afghanistan targeting of individuals"*, augustus 2022, p. 50-51). Niettemin hebben taliban-functionarissen herhaaldelijk Afghanen opgeroepen om naar Afghanistan terug te keren. Hoge taliban-functionarissen riepen voorts de duizenden Afghanen die na de overname waren gevlucht op om terug te keren, alsook alle Afghanen die in het buitenland wonen en voormalige tegenstanders van de taliban.

Uit de bijgebrachte landeninformatie blijkt dat voorts voornamelijk personen die in Iran, Pakistan en Turkije verbleven al dan niet vrijwillig zijn teruggekeerd naar Afghanistan en dat tot september 2025 zes miljoen Afghanen zijn gerepatriëerd vanuit Iran en Pakistan, waarbij zij materiële ondersteuning kregen om terug te keren naar hun regio van oorsprong (EUAA, *"Afghanistan - Country Focus"*, januari 2026, p. 46 en 47). Er wordt vastgesteld dat het voor vele Afghanen, mede gelet op de preciaire humanitaire situatie in het land, moeilijk is om te (her)integreren in Afghanistan wanneer zij er niet (meer) over een sociaal netwerk beschikken. Terugkeerders zonder sociaal netwerk in Afghanistan worden soms als buitenlanders beschouwd, onder meer door het hebben van een ander accent, andere kleding en ander gedrag. Een aanpassing aan de nieuwe regels en normen onder het huidige talibanregime is nodig om stigmatisering te vermijden (EUAA, *"Afghanistan - Country Focus"*, januari 2026, p. 48-49).

De bronnen geven aan dat heden nog niet veel personen uit het Westen zijn teruggekeerd en de informatie hierover blijft beperkt en anekdotisch. Volgens persberichten stuurde Frankrijk in maart 2023 één Afghaanse man en Duitsland in maart 2024 28 Afghanen gedwongen terug. In juli 2025 stuurde Duitsland nogmaals 81 Afghanen gedwongen terug. Oostenrijk stuurde in oktober 2025 een Afghaanse man terug. Het ging telkens om personen die criminele feiten hadden gepleegd. Volgens Der Spiegel werden deze personen opgesloten bij terugkeer maar na een week weer vrijgelaten, terwijl een aantal onder een vorm van huisarrest werden geplaatst en ondervraagd (EUAA, *"Afghanistan - Country Focus"*, januari 2026, p. 50).

Volgens het Algemeen Ambtsbericht is het, net omwille van de beperkte en anekdotische informatie hierover, onduidelijk of en welke eventuele problemen teruggekeerde Afghanen zouden kunnen krijgen en hoe zij behandeld zouden worden bij terugkeer naar Afghanistan, (EUAA, *"Afghanistan targeting of individuals"*, augustus 2022, p. 53-55; *"Algemeen Ambtsbericht Afghanistan"*, p. 148-149; COI Focus Afghanistan, *"Migratiebewegingen van Afghanen sinds de machtsovername door de taliban van 14 december 2023"*, p. 36).

Het rapport van het Zwitserse Staatssecretariat für Migration (SEM) *"Focus Afghanistan. Return from abroad"* van 14 februari 2025, waarnaar de EUAA *"Afghanistan: Country Focus"* van januari 2026 aangehaald door verweerder in zijn aanvullende nota verwijst, handelt specifiek over terugkeerders. Het rapport vermeldt dat in de luchthaven van Kabul, het *"Immigration Department"*, dat handelt onder het Ministerie van Binnenlandse zaken, verantwoordelijk is voor de grenscontroles in de luchthaven. Zij zijn ook verantwoordelijk voor andere checkpoints aan de grens. Op de luchthaven wordt een screening uitgevoerd van binnenkomende terugkeerders door de grenscontroleautoriteiten en de GDI van de *de facto*-regering. Een bron vermeldt dat personen die toekomen vanuit een westers land, bij binnenkomst meer vragen moeten beantwoorden dan andere reizigers, zeker als ze westerse kledij dragen. Een andere bron vermeldde dan weer dat het zeer regelmatig en zelfs dagelijks voorkomt dat personen toekomen uit westerse landen en dat dit niet leidt tot problemen met binnenkomstcontroles. Tijdens hun missie naar Kabul in november 2024, stelden onderzoekers van SEM vast dat de grenscontroles in de luchthaven van Kabul niet significant verschillen van deze in andere luchthavens. Stelselmatige interviews door personeel van de GDI komen niet voor. De taliban of de GDI hebben lijsten en biometrische gegevens van vroegere overheidsmedewerkers in de veiligheidsdiensten. Zij kunnen deze personen dus identificeren bij controles (p. 17). Arrestaties vinden niet systematisch plaats. Volgens een bron is dit echter wel mogelijk als er een verband wordt vermoed met actieve verzetsgroepen zoals het NRF of het AFF. Ook voormalige medewerkers van de geheime dienst lopen naar verluidt een bijzonder risico. Bij mensen met een buitenlands paspoort wordt speciale aandacht besteed aan mogelijke spionnen en mensen die banden hebben met ISKP.

Er zijn geen bewijzen van arrestaties of mishandeling door de taliban bij binnenkomst van terugkeerders via de luchthaven of via land. De SEM heeft tijdens zijn onderzoek geen bewijs gevonden van systematische vervolging of intimidatie van terugkeerders. Er wordt vanuit gegaan dat de bronnen die voor het SEM-rapport zijn geraadpleegd, dit anders wel zouden hebben gemeld. In plaats daarvan zijn de meeste bronnen het erover eens dat de taliban terugkeerders over het algemeen goed behandelen en dat er geen sprake is van specifieke vervolging tegen hen uitsluitend omdat ze terugkeerders zijn. Niettemin zijn er aanwijzingen dat dergelijke aanvallen af en toe voorkomen of dat terugkeerders daar bang voor zijn. Er zijn wel indicaties dat vervolging of mishandeling kan voorkomen tegen personen die behoren tot een risicoprofiel en hun familieleden. Vervolging of mishandeling door de *de facto*-overheden wordt vooral gemeld in het geval van

enkele risicogroepen, en zelfs dan niet systematisch: voormalige hoge ambtenaren en politici, voormalige veiligheidstroepen, mensenrechtenactivisten (p. 35-36).

De *de facto*-overheden hebben over het algemeen weinig achtergrondinformatie over terugkerende personen. Ze zijn niet in staat om alle terugkeerders te volgen en te controleren (p. 37).

Sommige bronnen geven evenwel aan dat in de praktijk op dorpsniveau de plaatselijke leiders zullen weten wie is teruggekeerd (voetnoot 514: Denmark, DIS, *Afghanistan – taliban's impact on the population*, June 2022, p. 23 en 38 in EUAA, *"Afghanistan: targeting of individuals"*, augustus 2022, p. 55). Het is voor de taliban in dorpen dan ook gemakkelijker om informatie in te winnen of te horen te krijgen over personen die zijn teruggekeerd (Ministerie van Buitenlandse Zaken, *"Algemeen Ambtsbericht Afghanistan"*, juni 2023, p. 44).

Het Noorse Landinfo benadrukt dat de Afghaanse maatschappij zeer divers en complex is en dat er een grote variatie in houdingen en tal van lokale verschillen mogelijk zijn en er wordt aangenomen dat dit ook van toepassing is op de wijze waarop mensen die terugkeren uit het Westen worden gepercipieerd. Mogelijke reacties zullen, dus steeds afhankelijk zijn van het individuele profiel van de persoon die terugkeert, het netwerk dat deze persoon heeft in Afghanistan en de plaats in Afghanistan naar waar deze persoon terugkeert (COI Focus Afghanistan, *"Migratiebewegingen van Afghanen sinds de machtsovername door de taliban van 14 december 2023"*, p. 36).

Bronnen geven ook aan dat individuen die als *"verwesterd"* worden gezien, bedreigd kunnen worden door de taliban, hun familie of burens omdat ze worden gezien als *"verraders"* of *"ongelovigen"*. Een bron geeft aan dat personen die worden beschouwd als *"beïnvloed"* door westerse waarden, met argwaan worden bekeken en door de taliban kunnen worden gevisieerd, waarbij personen in verstedelijkte gebieden, middenveldactivisten, personen die een westerse opleiding hebben gevolgd of personen die een levensstijl hadden aangenomen die afwijkt van de plaatselijke gebruiken in het bijzonder worden genoemd (EUAA, *"Afghanistan - Country Focus"*, januari 2026, p. 51).

De negatieve perceptie ten aanzien van terugkeerders kan tevens resulteren in stigmatisering, waarbij de terugkeerders met argwaan kunnen worden bekeken en wordt aangenomen dat zij een mislukking zijn of een misdrijf moeten hebben gepleegd, dan wel dat zij terugkeren met veel geld (EUAA, *"Afghanistan targeting of individuals"*, augustus 2022, p. 51; EUAA, *"Afghanistan - Country Focus"*, januari 2026, p. 51). Stigmatisering, discriminatie of uitstoting kunnen echter slechts in uitzonderlijke gevallen worden beschouwd als vervolging of ernstige schade. Dit dient samen met andere individuele elementen te worden beoordeeld, waaronder de ernst en het systematische karakter ervan, evenals de vraag of er sprake is van een cumulatie aan gedragingen of maatregelen.

Uit objectieve landeninformatie blijkt heden niet dat in het algemeen kan worden gesteld dat voor elke Afghaan die terugkeert uit Europa louter omwille van zijn verblijf aldaar een gegronde vrees voor vervolging kan worden aangenomen. Wel kunnen volgende risicoprofielen kunnen worden aangeduid: (1) personen *"die de religieuze, morele en/of sociale normen hebben overschreden"*, dan wel hiervan worden beticht, ongeacht of deze handelingen of gedragingen plaatsvonden in Afghanistan, dan wel in het buitenland en; (2) personen die zijn beïnvloed door buitenlandse waarden of als zodanig worden gezien, ook wel benoemd als personen die *"verwesterd"* zijn, of als dusdanig worden gepercipieerd omwille van, bijvoorbeeld, hun activiteiten, gedrag, uiterlijk en geuite meningen, die kunnen worden gezien als niet-Afghaans of niet-islamitisch, waarbij dit tevens doelt op personen die terugkeren naar Afghanistan, na een verblijf in westerse landen.

Niet elke Afghaan die terugkeert uit Europa zal verwesterd zijn of een verwestering worden toegedicht. Het komt aan verzoeker toe concreet aan te tonen dat hij is verwesterd dan wel als verwesterd zal worden beschouwd of als een persoon die de religieuze, morele of sociale normen heeft overschreden. Beide risicoprofielen kunnen in een zekere mate met elkaar overlappen.

In het kader van een risicoanalyse van de redelijke mate van waarschijnlijkheid voor een verzoeker om bij terugkeer naar Afghanistan te worden blootgesteld aan vervolging omwille van (toegeschreven) verwestering/overschrijding van religieuze, morele of sociale normen dringt zich een individuele beoordeling op waarbij rekening moet worden gehouden met risicobepalende factoren zoals het geslacht, de leeftijd, het gebied van herkomst en de conservatieve omgeving, de duur van het verblijf in het Westen, de aard van de tewerkstelling van de verzoeker, het gedrag van verzoeker, de zichtbaarheid van de verzoeker en de zichtbaarheid van de normoverschrijding (ook voor normoverschrijdingen in het buitenland), enzovoort.

Voor personen die worden beticht van *'zina'* kan evenwel worden aangenomen dat deze personen in het algemeen een gegronde vrees voor vervolging kunnen laten gelden.

In de EUAA “Country Guidance: Afghanistan” wordt gesteld dat vervolging van personen die onder deze profielen vallen in Afghanistan kan plaatsvinden omwille van een toegeschreven politieke of religieuze overtuiging of het behoren tot een specifieke sociale groep. De richtsnoeren van EUAA kunnen, in tegenstelling tot wat verzoeker in het verzoekschrift lijkt te impliceren, worden bijgetreden (EUAA, “Country Guidance: Afghanistan”, mei 2024, p. 57-61).

4.2.11. Voor zover verzoeker gewag maakt van het leven onder talibanbewind, wijst de Raad er aldus op dat een vrees voor vervolging concreet moet worden aangetoond. Uit de hierboven besproken landeninformatie blijkt weliswaar dat er in Afghanistan een repressief regime van kracht is, waarbij de sharia wordt ingevoerd en geïmplementeerd en lijfstraffen, willekeurige aanhoudingen, ontvoeringen en moorden plaatsgrijpen, maar niet dat er sprake is van een situatie waarbij alle Afghaanse mannen het slachtoffer worden van vervolging of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing door de taliban. Uit de voorliggende landeninformatie kan niet worden afgeleid dat elke Afghaan die vanuit Europa terugkeert zal worden geviséerd of onderworpen aan vervolging of onmenselijke of vernederende behandelingen, noch brengt verzoeker informatie bij die daar heden doet toe besluiten. Een individuele beoordeling blijft bijgevolg noodzakelijk. De Raad stipt nog aan dat de bevindingen in de hierboven aangehaalde rapporten de bovenhand moeten krijgen op een antwoord van een woordvoerder van de taliban aan de Oostenrijkse krant Kronen Zeitung in augustus 2021 dat afgewezen asielzoekers in Europa na terugkeer voor de rechtbank zouden moeten verschijnen. Bij gebrek aan verdere context of duidelijkheid over de concrete vraagstelling kan hieruit sowieso geen praktijk en in concreto vervolging ten aanzien van alle terugkeerders worden afgeleid.

4.2.12. Verzoeker uit verder geen concrete kritiek op de volgende beoordeling die in de bestreden beslissing reeds werd gedaan inzake zijn vrees omwille van (gepercipieerde) verwestering:

“Aangaande de ingeroepen vrees bij terugkeer omwille van uw verblijf in het buitenland, verklaart u dat u een vrees heeft voor uw dorpelingen die ervan uitgaan dat moslims enkel in Afghanistan wonen en men er van uitgaat dat wie in het buitenland verblijft geen moslim meer is. Uw verklaring is zeer veralgemenend en niet gefundeerd (CG p.13). Bovendien zijn enkel uw twee ooms ervan op de hoogte dat u in het westen verblijft. Als elementen van verwestering verwijst u naar uw kledij en –hairstijl (CG p.13) en verklaart u dat men in Afghanistan verplicht wordt een lange baard te hebben en vijf keer per dag zou moeten bidden. U verklaart dat u nog altijd moslim bent, zei het minder praktiserend dan voordien. U verklaart dat u in Afghanistan deelnam aan de ramadan en ook in Turkije tijdens uw reis. In België nam u niet deel omdat u ziek was (CG p.13-14)

U toont op geen enkele manier aan dat de genoemde zaken deel uitmaakt van of dermate fundamenteel is voor uw identiteit of morele integriteit dat er van u niet mag verwacht worden dat u dit opgeeft indien u hierdoor concrete en geloofwaardige problemen met derden zou riskeren. Evenmin heeft u aannemelijk gemaakt dat deze levensstijl een uiting is van uw politieke of religieuze overtuiging. U bent er niet in geslaagd aan te tonen dat u dermate verwesterd zou zijn dat u zich niet meer zou willen of kunnen schikken naar de in Afghanistan vigerende wetten, regels en gebruiken, en dat u bij een terugkeer naar Afghanistan aldaar niet zou kunnen aarden en uw leven er niet zou kunnen opnemen en uitbouwen.

Hierbij moet ook worden vermeld dat u zich bij aankomst in België minderjarig verklaarde doch dat een leeftijdstest dd. 12/10/2022 aantoonde dat u ouder was dan 18 jaar, zijnde een geschatte leeftijd van 20, 8 jaar met standaarddeviatie 1, 7 jaar. Hieruit volgt dat u zeventien jaar was op het moment dat u Afghanistan heeft verlaten, waaruit kan worden afgeleid dat u in Afghanistan al een zekere maturiteit had en gevormd was naar de Afghaanse waarden en normen.”

En ook:

“In uw geval haalt u geen concrete elementen aan waaruit zou blijken dat u, in geval van terugkeer, dusdanig negatief zou worden gepercipieerd dat er gewag kan worden gemaakt van vervolging zoals bepaald in de Vluchtelingenconventie.

Daarenboven moet worden vastgesteld dat u tot 17-jarige leeftijd in Afghanistan hebt verbleven, waaruit kan worden afgeleid dat u in Afghanistan al een zekere maturiteit had en gevormd was naar de Afghaanse waarden en normen. U stelt dat u tijdens de periode dat u in Afghanistan leefde, samen met uw oom op de velden werkte (CG p.4), het openbaar vervoer nam om boodschappen te doen in de bazar (CG p.11), samen met uw familie naar [P.] ging naar het huis van uw oom (CG p.12), u geregeld naar de moskee ging (CG p.13).

Bovendien blijkt u afkomstig te zijn uit de provincie Kunduz, district Imam Saheb, waar reeds sinds vele jaren sprake is van een grote Talibanaanwezigheid, zoals ook blijkt uit uw verklaringen (CG p. 12). Er kan dan ook

niet gesteld worden dat de vigerende religieuze en conservatieve normen en waarden u volledig onbekend zijn. Bijgevolg dient besloten te worden dat u door uw jarenlange deelname aan de Afghaanse maatschappij bij uw vertrek uit Afghanistan al gevormd was naar de Afghaanse waarden en normen. Daarom kan niet worden aangenomen dat u, na een verblijf van één jaar en zeven maanden in België, totaal vervreemd zou zijn van de Afghaanse waarden en normen en zich deze niet meer eigen zou kunnen maken bij terugkeer.”

In zijn verzoekschrift wijst verzoeker op zijn verblijf in België sinds oktober 2022 en stelt hij op algemene wijze dat hij omgaat met Westerlingen. Hij benadrukt intussen kennis te hebben gemaakt met een andere cultuur en zich te hebben “*gefamiliariseerd*” met het Westen. Dit laatste wordt niet verder geconcretiseerd. In antwoord op de voormelde motivering stelt hij nog dat het niet is omdat enkel twee van zijn ooms weten van zijn verblijf in het Westen dat zijn afwezigheid in het dorp onopgemerkt blijft. Hij stelt geen strikt praktiserende moslim meer te zijn zoals dit wordt vereist door de taliban en zijn Afghaanse kledij- en haarstijl achterwege te hebben gelaten. Met dit betoog brengt hij echter geen wezenlijk nieuwe of andere elementen naar voor dan deze die reeds zijn betrokken in de beoordeling en evenmin slaagt hij er hiermee in de voormelde beoordeling te weerleggen of in een ander daglicht te stellen. De Raad treedt deze beoordeling bij.

In dit verband wordt ook herhaald dat een louter verblijf van enkele jaren in een Westers land – en de eventueel door tijdsverloop ontwikkelde Westerse levensstijl en/of blootstelling aan de alhier geldende normen en waarden – in beginsel geen afdoende reden is om een beschermingsnood aannemelijk te maken. Het komt aan verzoeker toe om aan te tonen waarom dit verblijf en de eventueel daarmee gepaard gaande levensstijl, hem in de negatieve aandacht van de taliban brengen, dan wel dat hij hierdoor dreigt niet in staat te zijn de heersende regels en normen binnen de huidige Afghaanse samenleving, zoals vormgegeven door de taliban, op te volgen. Tevens komt het aan verzoeker toe om concreet uiteen te zetten waarom het verblijf, de eventueel ontwikkelde levensstijl en/of blootstelling aan de alhier geldende normen en waarden, ertoe zouden leiden dat hij bij terugkeer naar Afghanistan met een redelijke mate van waarschijnlijkheid door de traditionele Afghaanse maatschappij en de taliban zal worden gepercipieerd als verwesterd én zal worden gevisieerd/vervolgd. Met zijn voormeld betoog slaagt hij hier niet in.

Het wordt verder niet betwist dat Afghanen die uit Europa terugkeren naar Afghanistan door de taliban of de maatschappij met argwaan worden bekeken en kunnen worden geconfronteerd met stigmatisering, discriminatie of uitstoting. Verzoeker reikt echter in het kader van zijn beschermings-verzoek geen concrete elementen of aanwijzingen aan dat hij bij een eventuele terugkeer uit Europa door zijn familie of zijn lokale gemeenschap zou worden verstoten, laat staan dat er in zijn hoofd sprake zou kunnen zijn van een uitzonderlijke situatie die kan worden gelijkgesteld met vervolging. In dit verband stipt de Raad ook aan dat verzoeker aangeeft nog contact te hebben met zijn familie in het land van herkomst (NPO, p. 5). Uit niets kan blijken dat hij bij terugkeer niet meer kan rekenen op een familiaal en sociaal netwerk in Afghanistan.

4.2.13. Ook in zijn aanvullende nota's brengt verzoeker geen bijkomende elementen of stukken naar voor die maken dat dit fundamenteel anders moet worden beoordeeld, zoals blijkt uit de volgende bespreking.

4.2.14. Verzoeker legt allereerst een steunbrief van zijn werkgever voor. Deze getuigt dat verzoeker een wil heeft getoond om zich te integreren en om in België een stabiele toekomst op te bouwen, dat hij op professioneel vlak ernstig, stipt en gemotiveerd is en dat hij een goede arbeidsethiek en verantwoordelijkheidszin heeft. Nog getuigt deze werkgever dat verzoeker respectvol en betrouwbaar is, wordt geapprecieerd door zijn omgeving en een constructieve houding en meewerkende geest heeft. Verzoeker zelf stelt hierover dat deze verklaring objectief aantoont dat zijn verblijf in België gepaard gaat met concrete professionele acculturatie, dagelijkse omgang binnen een Westerse werkcontext en zichtbare aanpassing aan sociale en gedragsmatige codes die eigen zijn aan zijn leven hier.

Verder legt verzoeker verschillende foto's voor om zijn “*zichtbare sociale contacten, deelname aan groepsactiviteiten en aanwezigheid in publieke, familiale, recreatieve, gemengde en professionele contexten*” aan te tonen. Hij legt nog enkele identiteitsstukken voor met het oog op identificatie van de personen op de voorgelegde foto's. Hij betoogt dat hoe langer hij daadwerkelijk en zichtbaar in België verblijft, hoe meer zijn sociale verankering, zijn omgangsvormen, zijn gedragingen en zijn profiel zich ontwikkelen en consolideren.

Uit deze voorgelegde stukken kan worden afgeleid dat verzoeker werkt en dat zijn werkgever zeer tevreden is over zijn inzet en arbeidsprestaties en getuigt dat hij de wil heeft getoond om zich hier te integreren en een stabiel leven op te bouwen. Verder blijkt dat verzoeker deelneemt aan allerlei sociale en recreatieve activiteiten, waarbij hij ook omgaat met vrouwen.

Dit zijn op zich lovenswaardige elementen en verzoeker toont hiermee aan dat hij zich inzet om mee te draaien in de samenleving en dat hij zich in zekere mate aanpast aan de omstandigheden van zijn verblijf alhier. Deze elementen volstaan echter niet om concreet aan te tonen dat hij tijdens zijn verblijf in België dermate is verwesterd dat hij niet zou kunnen terugkeren naar en/of aarden in Afghanistan, noch dat hij bij

terugkeer naar Afghanistan zal worden gezien als zijnde ‘besmet’ door de westerse waarden of als iemand die de sociale normen niet respecteert en dat hij in die zin een risico loopt om te worden vervolgd door de taliban, die hem zouden kunnen beschouwen als een persoon die waarden heeft ontwikkeld die vreemd zijn aan de door hen verdedigde waarden. Minstens concretiseert verzoeker onvoldoende waarom dit wel zo zou zijn.

Er blijkt ook niet dat een van de afgebeelde personen op de foto's werkelijk familie zou zijn van verzoeker. Het blijft onduidelijk wat de precieze band is die verzoeker met de betreffende personen heeft. Er liggen ook geen verklaringen voor van deze personen, enkel hun identiteitsdocumenten. Verzoeker stelt hierover weliswaar dat deze foto's aantonen dat hij participeert aan het sociale en professionele leven in België, maar concretiseert niet of onvoldoende op welke wijze deze contacten, banden of activiteiten zijn persoonlijke ontwikkeling beïnvloeden. Hij schetst evenmin een concreet en diepgaand beeld van de impact van zijn verblijf en activiteiten alhier op de consequenties bij een terugkeer, met name waarom hij hierdoor zal belanden in een situatie waarin hij sterk onder de negatieve aandacht van de taliban of enige andere groepering komt, wegens een (gepercipieerde) verwestering, en niet in staat is zich te conformeren aan de binnen de Afghaanse samenleving geldende regels en normen. Nog wordt opgemerkt dat het gegeven dat verzoeker wordt omschreven als professioneel ernstig, stipt en gemotiveerd, als iemand met een goede arbeidsethiek en verantwoordelijkheidszin of nog als respectvol, betrouwbaar, constructief en meewerkend niet zomaar kan worden gelijkgesteld met “verwestering” of wijst op een gegronde vrees voor vervolging wegens (toegeschreven) “verwestering”. Verzoeker concretiseert een dergelijke vrees onvoldoende.

Aan de hand van de voorgaande elementen maakt verzoeker niet concreet aannemelijk dat hij tijdens zijn verblijf in België zich dermate westerse waarden en normen daadwerkelijk eigen heeft gemaakt dat hij bij terugkeer naar Afghanistan om deze reden problemen zal kennen onder het talibanregime en zijn huidige wetgeving, voorschriften, gebruiken en aanbevelingen. Enig internaliseren van westerse waarden en normen, in die mate dat zij fundamenteel deel zijn gaan uitmaken van zijn identiteit en morele integriteit en dat van hem niet meer zou kunnen worden verwacht dat hij er afstand van neemt teneinde zich aan te passen aan het in Afghanistan vigerende normen- en waardenpatroon, zoals vormgegeven door de taliban en de conservatieve geledingen van de Afghaanse samenleving, wordt niet in concreto aangetoond. Evenmin toont hij in concreto aan dat hij gedurende zijn verblijf in België kenmerken of gedragingen heeft ontwikkeld die hij moeilijk of nagenoeg onmogelijk zal kunnen veranderen of verbergen en waardoor hij bij een terugkeer naar Afghanistan zal worden bestempeld als zijnde besmet door het Westen of anderszins de negatieve aandacht zou trekken van de Afghaanse gemeenschap in het algemeen of de taliban in het bijzonder.

De voormelde elementen volstaan aldus niet opdat alsnog kan worden aangenomen dat verzoeker bij een terugkeer naar Afghanistan met een redelijke mate van waarschijnlijkheid door de traditionele Afghaanse maatschappij en de taliban zal worden gepercipieerd als verwesterd én zal worden gevisieerd/vervolgd. Minstens concretiseert verzoeker onvoldoende waarom dit wel zo is.

4.2.15. Aan de hand van enkele voorgelegde foto's betoogt verzoeker nog enerzijds dat hij in een professionele context in contact komt met varkensvlees en anderzijds dat hij zich minstens bevindt in een context van zichtbaar alcoholgebruik en ogenschijnlijk zelf alcohol consumeert. Verder stelt hij dat verschillende foto's leren dat hij meerdere tatoeages draagt, onder meer ter hoogte van de hals en op de onderarmen. Dit versterkt volgens hem het beeld van een door het Westen beïnvloede levenswijze.

Allereerst moet worden opgemerkt dat volgens de voorgelegde steunbrief van zijn werkgever verzoeker is tewerkgesteld in de fruitsector. Er blijkt helemaal niet dat hij in het kader van deze tewerkstelling in contact komt met varkensvlees. Hij legt evenmin het bewijs voor dat hij in het verleden een tewerkstelling heeft gehad waarvoor hij wel in contact kwam met varkensvlees. Het enkele gegeven dat verzoeker twee foto's voorlegt waarop hij staat met varkensskarkassen op de achtergrond, volstaat niet om aan te tonen dat hij ooit werkelijk met varkensvlees heeft gewerkt. De context waarin deze foto's zijn genomen blijft zeer onduidelijk, waardoor het opportunistisch karakter ervan niet is uitgesloten. Zelfs indien verzoeker trouwens in het verleden een tewerkstelling zou hebben gehad waarbij hij in contact kwam met varkensvlees, toont hij nog niet concreet aan dat het werken met varkensvlees deel uitmaakt van of dermate fundamenteel is voor zijn identiteit of morele integriteit dat er van hem niet mag worden verwacht dat hij dit opgeeft. Evenmin maakt verzoeker aannemelijk dat deze activiteiten een uiting zijn van zijn politieke of religieuze overtuiging. Bovendien blijkt geenszins dat de taliban of zijn omgeving in het land van herkomst op de hoogte zouden zijn van deze voorgehouden, maar niet aangetoonde werkzaamheden.

Verzoeker legt nog enkele foto's voor waarop hij zichtbaar is met glazen met alcohol voor hem op tafel en waarbij hij op één foto ook nipt aan een glas met alcohol. Net als wat het geval is met de foto's met varkensskarkassen, merkt de Raad op dat dergelijke foto's door mogelijke inscenering van locatie en omstandigheden of manipulatie geen garantie bieden over de authenticiteit van wat werd afgebeeld. Deze foto's vormen geen objectieve en voldoende aanwijzing voor verzoekers bewering als zou hij zijn verwesterd of als dusdanig worden gepercipieerd. Hoe dan ook toont verzoeker evenmin aan dat uit een loutere

alcoholconsumptie zou blijken dat hij dermate verwesterd is dat het voor hem onoverkomelijk zou zijn om terug te keren naar zijn land en zich opnieuw aan te passen aan de Afghaanse samenleving. Bovendien toont hij geenszins concreet aan dat, of op welke wijze, de taliban of zijn gemeenschap van het beweerde alcoholgebruik of zijn activiteiten in België op de hoogte zouden zijn of zouden riskeren te komen. Verder dient te worden opgemerkt dat redelijkerwijze kan worden verwacht dat verzoeker bij een terugkeer naar Afghanistan stopt met het nuttigen van alcohol. Het loutere gegeven dat verzoeker zou moeten stoppen met het nuttigen van alcohol, kan, te meer nu het algemeen geweten is dat het nuttigen van alcohol slecht is voor de gezondheid, in het geheel niet worden beschouwd als vervolging in de vluchtelingenrechtelijke zin.

Daarnaast toont verzoeker niet aan dat hij niet in staat zou zijn om zijn tatoeages te bedekken. Evenmin maakt hij aannemelijk dat deze tatoeages als een dermate fundamenteel onderdeel van zijn identiteit dienen te worden beschouwd dat, wanneer hij er niet in zou slagen deze te bedekken, hij deze laat verwijderen. Verzoeker maakt bijgevolg niet aannemelijk dat hij louter omwille van het hebben van enkele tatoeages zal worden gezien als zijnde *'besmet'* door de westerse waarden en als iemand die de sociale normen niet respecteert en dat hij in die zin een risico loopt te worden vervolgd bij terugkeer naar Afghanistan. Er blijkt ook niet dat de tatoeages uitgesproken westerse idealen voorstellen of dat ze politiek of religieus zijn geïnspireerd.

Verzoeker maakt niet aannemelijk dat zijn voorgehouden westerse levensstijl is gebaseerd op een godsdienstige of politieke overtuiging. Er wordt immers niet concreet aangetoond dat er bij verzoeker sprake is van een politieke of religieuze overtuiging (zoals een opvatting, gedachte, mening of geloof) die ingaat tegen het gedachtegoed van de taliban en die dermate sterk is dat hij hierdoor in de negatieve aandacht van de taliban zal komen, laat staan dat hij uiting geeft aan oppositie of verzet tegen het beleid of methoden van de taliban of zijn omgeving in zijn regio van herkomst. Ook maakt hij niet concreet aannemelijk dat dergelijke politieke of religieuze overtuiging hem kan worden toegedicht door de taliban of zijn lokale gemeenschap in zijn regio van herkomst. Evenmin maakt verzoeker aannemelijk dat zijn westerse levensstijl voor zijn identiteit of de morele integriteit dermate fundamenteel is, dat niet mag worden geëist dat hij deze opgeeft. Er blijkt aldus niet dat verzoeker om deze reden behoort tot een specifieke sociale groep. Aangaande het uiterlijk van verzoeker, zoals zijn kledij of het niet hebben van een baard, dient nog te worden opgemerkt dat deze uiterlijke kenmerken niet van die aard zijn dat verzoeker deze niet kan aanpassen teneinde zich te conformeren aan de geldende normen van de Afghaanse maatschappij.

4.2.16. Verzoeker betoogt verder dat hij sinds meerdere maanden een affectieve relatie heeft met een Marokkaanse vrouw. Hij wijst op de *"zichtbare en openbaar waarneembare aard"* van deze relatie. Evenwel legt verzoeker in dit verband slechts drie foto's voor die op hetzelfde ogenblik lijken te zijn genomen en die insinueren dat verzoeker seksueel contact heeft met deze vrouw. Nog ligt een kopie van de identiteitskaart van deze vrouw voor. Aan de hand van deze foto's blijkt echter noch een werkelijke affectieve, laat staan duurzame, partnerrelatie noch het zichtbaar en openbaar karakter van de relatie. Er wordt ook geen verklaring van deze vrouw voorgelegd of enig ander stuk dat kan getuigen van een duurzame partnerrelatie. Evenmin was deze vrouw trouwens aanwezig op de zitting. Uit de loutere omstandigheid dat verzoeker in België een relatie had of heeft, kan ook nog niet blijken dat hij verwesterd gedrag vertoont dat is gebaseerd op een godsdienstige of politieke overtuiging of dat er sprake is van een kenmerk of geloof dat voor zijn identiteit of de morele integriteit dermate fundamenteel is dat van hem niet mag worden geëist dat hij dit opgeeft. Verzoeker toont niet aan dat hij door zijn beweerde relatie wordt blootgesteld aan westerse waarden en normen en een andere kijk heeft ontwikkeld op relaties buiten het huwelijk en traditionele genderrollen.

4.2.17. Verzoeker benadrukt daarnaast andermaal zijn langdurige afwezigheid uit Afghanistan, met name sinds oktober 2020. De Raad kan slechts vaststellen dat hij hiermee geenszins de gedane vaststellingen weerlegt of in een ander daglicht stelt dat hij tot 17-jarige leeftijd in Afghanistan heeft verbleven, dat kan worden aangenomen dat hij in Afghanistan al een zekere maturiteit had en was gevormd naar de Afghaanse waarden en normen, dat hij er deelnam aan het reguliere leven en dat er geen concrete redenen blijken dat hij is vervreemd van de Afghaanse waarden en normen en zich deze niet meer eigen zou kunnen maken bij terugkeer, rekening houdend met zijn herkomst uit de provincie Kunduz en de contacten die er nog zijn met zijn familie in het land van herkomst.

4.2.18. Verzoeker maakt niet concreet aannemelijk dat hij, gelet op zijn individuele omstandigheden, dient te vrezen voor vervolging omwille van een terugkeer uit Europa en/of een (toegeschreven) verwestering of normoverschrijding.

4.2.19. Verzoeker kan ten slotte niet dienstig voorhouden dat de commissaris-generaal geen concreet onderzoek heeft gedaan naar zijn psychologische problemen en de mate waarin deze bij terugkeer een risico op vervolging met zich meebringen. Met betrekking tot het voorgelegde psychologisch attest van 2 februari 2024 werd zo geoordeeld als volgt: *"Het betreft een attestatie van een psycholoog van een reeks van 8 sessies gesprekstherapie. Er is geen vermelding van de start van de therapeutische behandeling. De psychologe verklaart dat u werd aangemeld omwille van een veralgemeende angst, symptomen gerelateerd*

aan PTSD en een verhoogde stress ten gevolge van de asielpprocedure en uw vrees bij terugkeer. Er wordt geen band gelegd met voorgaande gebeurtenissen in Afghanistan, dit in tegenstelling met uw verklaring ten aanzien van het CG dat uw psychische problemen verband houden met wat er in Afghanistan is gebeurd, maar deze pas na aankomst in België zijn ontstaan (CG p. 3). [...] Hoewel in het attest wordt aangehaald dat u momenteel psychisch fragiel bent, zijn er onvoldoende aanwijzingen om aan te nemen dat u dermate kwetsbaar zou zijn dat u hierdoor bij terugkeer een verhoogd risico op vervolging zou lopen.”

Verzoeker leest in de bestreden beslissing dat de commissaris-generaal op eigen houtje, uit het gegeven dat de posttraumatische stressstoornis zich in België heeft ontwikkeld, besluit dat geen verband kan worden gelegd met gebeurtenissen in Afghanistan. Hij meent dat de commissaris-generaal zijn eigen deskundigheid belangrijker acht dan deze van een professionele psycholoog en het psychologisch verslag *“roekeloos naast zich legt”*, waar het gaat over zijn psychische fragiliteit. De commissaris-generaal stelt evenwel louter vast dat in het voorgelegde psychologische attest geen band wordt gelegd met de aangehaalde gebeurtenissen in Afghanistan, wat verzoeker op zich niet betwist. Aldus kan niet worden ingezien dat de commissaris-generaal *“zijn eigen deskundigheid belangrijker acht dan deze van een professionele psycholoog”*. Dit betoog vertrekt aldus van een foutief uitgangspunt en kan alleen al om deze reden niet worden aangenomen. Zodoende kan dit attest ook geen ander licht werpen op bovenstaande vaststellingen en de conclusie dat verzoekers problemen met de taliban omwille van het werk van zijn broer ongelooftwaardig zijn.

Verzoeker argumenteert verder dat hij niet zal kunnen worden behandeld voor zijn mentale gezondheidsproblemen in Afghanistan en dat mensen met psychische aandoeningen worden gestigmatiseerd en het slachtoffer zijn van mishandelingen door de maatschappij en/of familie. Hiervoor verwijst hij naar enkele artikelen en/of rapporten waarvan hij de weblinks vermeldt.

In dit verband wijst de Raad er op dat personen met zware medische aandoeningen, inclusief mentale problemen, in de EUAA *“Country Guidance: Afghanistan”* van mei 2024 (p. 92-94) worden aangemerkt als risicoprofielen. Personen met een fysieke of mentale handicap worden regelmatig gestigmatiseerd en hun aandoening kan worden beschouwd als de *‘wil van God’*. Teruggekeerde migranten met mentale problemen zijn in het bijzonder kwetsbaar. Niet elke persoon met ernstige fysieke of psychische gezondheidsproblemen riskeert evenwel vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin. Er moet worden overgegaan tot een individuele beoordeling van de redelijke mate van waarschijnlijkheid dat de verzoeker in geval van terugkeer vervolging riskeert, rekening houdend met risicobepalende omstandigheden zoals de aard en de zichtbaarheid van zijn fysieke of psychische gezondheidsproblemen en de mogelijke negatieve perceptie door de familie.

Uit de vermeldingen in de thans voorliggende stukken kan de Raad an sich niet opmaken dat in hoofde van verzoeker risico-verhogende omstandigheden aanwezig zijn. Hieruit blijkt niet dat verzoeker door zijn mentale problemen niet in staat zal zijn om zich bij terugkeer naar zijn land van herkomst aan te passen aan de geldende normen en verwachtingen en op een normale wijze deel te nemen aan het maatschappelijke leven of nog dat hij hierdoor in de negatieve aandacht van zijn lokale gemeenschap of de taliban zal komen. Zoals reeds werd vastgesteld, beschikt verzoeker over een sociaal en familiaal netwerk in Afghanistan en is er nog contact met familie. Er wordt in casu geenszins aangetoond dat verzoeker, zijn sociaal en familiaal netwerk mee in acht genomen, niet over de nodige sociale capaciteiten zou beschikken om zich (opnieuw) aan te passen aan de thans in Afghanistan geldende normen en waarden. Het psychologisch attest spreekt zich evenmin uit over een noodzaak aan specifieke medische zorg en al zeker brengt verzoeker geen argumenten of elementen aan op basis waarvan kan worden aangenomen dat hem op intentionele en gerichte wijze eventueel nodige zorg zou worden onzegd of opzettelijk worden geweigerd. Het psychologisch attest dateert ook al van 2 februari 2024 en er blijkt niet dat verzoeker sindsdien nog psychologische opvolging nodig had, hoewel sindsdien ruim twee jaar zijn verstreken. In casu toont verzoeker niet aan dat de mogelijke klachten die hij nog heeft in zijn hoofd een vrees voor vervolging inhouden of dat hij op basis hiervan vervolging zou riskeren. Hij toont niet aan dat hij door psychische problemen op negatieve wijze in het vizier van de taliban of zijn gemeenschap zou komen. Evenmin toont hij middels een begin van bewijs aan dat dergelijke vervolging of een mogelijk gebrek aan adequate behandeling enig verband zou houden met één van de vervolgingsgronden.

4.2.20. Verzoeker benadrukt nog het belang van een cumulatieve beoordeling van de voorliggende elementen, waaronder de ingeroepen elementen van verwestering, zijn psychische kwetsbaarheid, de familiale risicofactoren verbonden aan het vroegere werk van zijn broer en de verdwijning van zijn broer. Zoals blijkt uit de voorgaande bespreking, kon hij de vermissing van zijn broer echter niet aannemelijk maken en blijkt verder niet dat hij actueel nog noemenswaardige psychische gezondheidsproblemen heeft. Alleszins werd reeds vastgesteld dat verzoeker niet aannemelijk maakt dat hij op een van deze gronden in de negatieve aandacht zou komen te staan van zijn gemeenschap of de taliban en al zeker niet in die mate dat dit hem dreigt bloot te stellen aan een gegrond risico op vervolging. Hij maakt niet aannemelijk dat een cumulatieve beoordeling van de voorliggende elementen tot een andere beoordeling kan leiden.

4.2.21. De Raad besluit dat een gegronde vrees voor vervolging in de zin van artikel 1 van het Vluchtelingenverdrag en artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet niet kan worden aangenomen. Het geheel aan documenten, objectieve landeninformatie en verzoekers verklaringen in acht genomen en bekeken in hun onderlinge samenhang, treedt de Raad de commissaris-generaal bij in het standpunt dat aan verzoekers vluchtrelaas geen geloof kan worden gehecht. Hij voldoet niet aan de voorwaarden om het voordeel van de twijfel te genieten.

4.2.22. Volledigheidshalve wordt opgemerkt dat artikel 3, 1) en 5) *juncto* artikel 9 van de Verordening (EU) 2024/1347 niets wijzigt aan wat voorafgaat, nu de materiële voorwaarden om als vluchteling te worden erkend dezelfde zijn gebleven. Aldus kan een gegronde vrees voor vervolging in de zin van artikel 3, 1) en 5) *juncto* artikel 9 van de Verordening (EU) 2024/1347 niet worden aangenomen.

4.3. Beoordeling in het licht van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet

4.3.1. Uit artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet volgt dat verzoeker, opdat hij de subsidiaire beschermingsstatus kan genieten, bij terugkeer naar het land van herkomst een “*reëel risico*” moet lopen. Het begrip “*reëel risico*” wijst op de mate van waarschijnlijkheid dat een persoon zal worden blootgesteld aan ernstige schade. Het risico moet echt zijn, d.i. realistisch en niet-hypothetisch. Paragraaf 2 van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet verduidelijkt wat moet worden verstaan onder het begrip “*ernstige schade*” door drie onderscheiden situaties te voorzien.

4.3.2. Met betrekking tot de ernstige schade zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, a) van de Vreemdelingen-wet, stelt de Raad vast dat verzoeker geen concrete elementen aanbrengt waaruit een reëel risico op de doodstraf of executie kan worden afgeleid. Ook uit de landeninformatie blijkt niet dat verzoeker dergelijk risico loopt in Afghanistan.

4.3.3. Het begrip “*ernstige schade*” in artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet heeft verder betrekking “*op situaties waarin degene die om subsidiaire bescherming verzoekt, specifiek wordt blootgesteld aan het risico op een bepaald soort schade*”, met name foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing.

Deze bepaling stemt in beginsel overeen met artikel 3 van het EVRM en moet daarom worden geïnterpreteerd in het licht van de rechtspraak hierover van het EHRM (HvJ 17 februari 2009 (GK), C-465/07, Elgafaji, ptn. 28 en 32).

Het Hof van Justitie heeft evenwel genuanceerd dat dit begrip niet noodzakelijkerwijs alle hypothesen dekt die vallen onder het toepassingsgebied van artikel 3 van het EVRM zoals uitgelegd door het EHRM, nu de ernstige schade bedoeld in artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet moet voortvloeien uit gedragingen van derden, met name een opzettelijk handelen of nalaten door actoren vermeld in artikel 48/5, § 1 van de Vreemdelingenwet (HvJ 18 december 2014 (GK), C-542/13, M'Bodj, ptn. 35-36 en 40; HvJ 24 april 2018 (GK), C-353/16, M.P., ptn. 51 en 57-58).

De verzoeker moet daarbij aannemelijk maken dat hij persoonlijk een risico op ernstige schade loopt, wat in beginsel niet kan blijken uit een algemene situatie. De gevaren waaraan de bevolking van een land of een deel van de bevolking in het algemeen is blootgesteld, vormen normaliter op zich geen individuele bedreiging die als ernstige schade kan worden aangemerkt (HvJ 18 december 2014 (GK), C-542/13, M'Bodj, pt. 36; HvJ 4 oktober 2018, C-652/16, Ahmedbekova e.a., punt 49).

In zoverre verzoeker zich in dit verband allereerst zou beroepen op de aangevoerde asielmotieven, kan dienstig worden verwezen naar de hoger gedane vaststellingen daarover waarbij wordt geconcludeerd dat hij zijn persoonlijke problemen met de taliban niet aannemelijk heeft gemaakt en hij geen gegronde vrees omwille van een (toegeschreven) verwestering of normoverschrijding op basis van zijn verblijf in het Westen aannemelijk maakt.

Uit wat voorafgaat volgt verder dat een algemene precare socio-economische en humanitaire situatie niet zonder meer onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet valt, tenzij er sprake is van een opzettelijk gedrag van een actor.

Zulk standpunt wordt ook ingenomen in de “*Country Guidance: Afghanistan*” van EUAA van mei 2024 (p. 101: “*Serious harm must take the form of conduct of an actor (Article 6 QD). In themselves, general poor socio-economic conditions are not considered to fall within the scope of inhuman or degrading treatment under Article 15(b) QD, unless there is intentional conduct of an actor.*”).

Wanneer precaire socio-economische omstandigheden het resultaat zijn van een opzettelijk gedrag van een actor, dan kunnen deze omstandigheden aanleiding geven tot internationale bescherming na een individuele beoordeling, zoals uithuiszettingen of landroof. Verder kan ook niet worden uitgesloten dat bepaalde socio-economische omstandigheden het risico op vervolging of ernstige schade verhogen, bv. in het kader van een kindhuwelijk of handel in kinderen, waar de actor-vereiste eveneens is vervuld.

De kernvraag is of de huidige algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan overwegend voortvloeit uit opzettelijke gedragingen van derden, in casu de actoren vermeld in artikel 48/5, § 1 van de Vreemdelingenwet, dan wel of deze situatie eerder het gevolg is van objectieve factoren, zoals ontoereikende voorzieningen door een gebrek aan overheidsmiddelen, al dan niet in combinatie met natuurlijke fenomenen.

Na lezing van alle objectieve landeninformatie die ter beschikking wordt gesteld door beide partijen, kan niet blijken dat de algemene precaire socio-economische omstandigheden in Afghanistan overwegend voortvloeien uit de opzettelijke gedragingen van een actor of verschillende actoren, ook niet na de machtsovername door de taliban in augustus 2021.

De oorzaken van de precaire socio-economische en humanitaire situatie blijken in Afghanistan in wezen multidimensionaal te zijn. De actuele socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan is het gevolg van een complexe wisselwerking tussen verschillende elementen en factoren.

Een aantal elementen waren reeds voor de machtsovername door de taliban aanwezig, zoals een gebrek aan overheidsmiddelen, de beperkte ontwikkeling van een socio-economisch beleid door de voormalige Afghaanse regering, beperkte privé-investeringen, beperkte buitenlandse handel, aanhoudende en ernstige droogteperioden, politieke instabiliteit en onveiligheid in de context van het aanhoudende gewapend conflict, gepaard met de gevolgen van de Covid-19 pandemie.

Na de machtsovername door de taliban, die door de internationale gemeenschap niet worden erkend als een legitieme Afghaanse overheid, kwam de economie in vrije val. Er was er een (tijdelijke) opschorting van financiële steun en ontwikkelingshulp door buitenlandse donoren en internationale instellingen, een bevrozing van de geldreserves van de Afghaanse centrale bank, de vlucht van gekwalificeerd personeel naar het buitenland, de gebrekkige toegang tot de arbeidsmarkt voor vrouwen en het stopzetten van privé-initiatieven door vrouwen. Dit leidde tot een liquiditeitscrisis, een ineenstorting van het bancaire systeem, disruptie van de buitenlandse handel, een devaluatie van de nationale munt, hoge voedselprijzen, verminderd inkomen en werkloosheid. Tegen deze achtergrond speelde verder de impact van het conflict in Oekraïne op de wereldhandel met verdere gevolgen voor de voedselzekerheid in Afghanistan. Tevens waren er moeilijkheden om fondsen naar en binnen Afghanistan over te maken. Ook zijn er milieuomstandigheden zoals de aanhoudende ernstige droogte en andere natuurrampen, zoals de overstromingen van 2022, die een aanzienlijke impact hebben op de socio-economische en humanitaire situatie. Tot slot heeft de Afghaanse economie in 2025 nieuwe klappen gekregen, onder meer door een aanzienlijke vermindering van Amerikaanse hulp en de massale toestroom van terugkeerders uit Pakistan en Iran (EUAA, *"Afghanistan: Country Focus"*, januari 2026, p. 48). In april 2025 besloten de VS, voorheen de grootste donor, zo de financiering van bijna al hun humanitaire programma's stop te zetten en andere donoren volgden dit voorbeeld. Het gevolg is dat honderden gezondheidscentra zijn gesloten en dat USAID-programma's die miljoenen Afghanen ondersteunen met voedselvoorziening, spoedeisende gezondheidszorg en water, sanitaire voorzieningen en hygiëne zijn opgeschort. Daarnaast keerden in 2025 2,5 miljoen Afghanen terug vanuit Iran en Pakistan. Met als gevolg dat de reeds precaire humanitaire situatie in Afghanistan verder onder druk wordt gezet. Het hoge aantal terugkeerders heeft onder meer de concurrentie op de arbeidsmarkt verscherpt en heeft de druk op de stedelijke huisvestingscrisis vergroot (EUAA, *"Afghanistan: Country Focus"*, januari 2026, p. 81 en 85). De meeste terugkeerders komen aan zonder bezittingen en velen hebben nooit een voet in Afghanistan gezet omdat ze al generaties lang in het buitenland wonen (EUAA, *"Afghanistan: Country Focus"*, januari 2026, p. 48). Omwille van de afwezigheid van een sociale welvaartstaat is het hebben van een sociaal netwerk bij terugkeer naar Afghanistan van vitaal belang voor de re-integratie en toegang tot werk voor terugkeerders (EUAA, *"Afghanistan: Country focus"*, januari 2026, p. 48).

Hoewel hun economisch beleid voorlopig nog onduidelijk is, blijkt niet dat de taliban maatregelen zouden hebben getroffen om humanitaire bijstand te verhinderen of te blokkeren, waardoor internationale hulpinspanningen hebben kunnen verhinderen dat de situatie in Afghanistan escaleerde tot een hongercatastrofe.

Er kan uit het geheel van de beschikbare landeninformatie dan ook niet worden afgeleid dat de huidige algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie overwegend wordt veroorzaakt door gedragingen van de taliban of enige andere actor, laat staan wordt veroorzaakt door het opzettelijk handelen of nalaten van de taliban of enige andere actor. Bijgevolg vallen de algemene socio-economische en

humanitaire omstandigheden in Afghanistan op zich niet onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet.

Verzoeker brengt geen elementen aan die tot een andersluidende conclusie kunnen leiden. De aangehaalde artikelen en rapporten werpen geen ander licht op de voormelde beoordeling.

Voorts blijkt niet dat verzoeker in deze context persoonlijk wordt geviséerd of dat hij behoort tot een groep van geviseerde personen. Hij toont niet aan dat hij bij terugkeer naar Afghanistan zal terechtkomen in een situatie van extreme armoede waarbij hij niet zou kunnen voorzien in zijn elementaire levensbehoeften als gevolg van een opzettelijk gedrag door een actor of actoren.

Gelet op wat voorafgaat, concludeert de Raad dat het risico voor verzoeker om bij terugkeer naar Afghanistan terecht te komen in een situatie van extreme armoede die wordt gekenmerkt door de onmogelijkheid om te voorzien in elementaire levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne en huisvesting, in deze stand van zaken niet valt onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet.

4.3.4. Opdat aan verzoeker de subsidiaire beschermingsstatus overeenkomstig artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet kan worden toegekend, moet er sprake zijn van een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon, als burger, als gevolg van willekeurig geweld – dit is geweld dat de personen zonder onderscheid raakt, met name zonder dat zij specifiek worden geviséerd – in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict. De inhoud van deze bepaling verschilt van die van artikel 3 van het EVRM en de uitlegging ervan moet dan ook autonoom geschieden, weliswaar met eerbiediging van de grondrechten zoals deze door het EVRM worden gewaarborgd (HvJ 17 februari 2009 (GK), C-465/07, *Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie*, pt. 28).

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie, op basis van de door beide partijen bijgebrachte en geciteerde landeninformatie, blijkt dat de veiligheidssituatie in Afghanistan sinds augustus 2021 sterk is gewijzigd is in vergelijking met de periode voordien, die werd gekenmerkt door een gewapende strijd tussen de toenmalige overheid en de taliban. Het einde van deze strijd ging gepaard met een sterke afname van het conflict-gerelateerd geweld en met een sterke daling van het aantal burgerslachtoffers.

Hoewel de taliban het hele Afghaanse grondgebied controleren, bestaan er heden nog interne gewapende confrontaties in Afghanistan, enerzijds tussen de taliban en verzetsgroepen, zoals het '*National Resistance Front*' (hierna: het NRF) en het '*Afghanistan Freedom Front*' en anderzijds tussen de taliban en ISKP. Het geweld dat actueel nog plaatsvindt, is voornamelijk doelgericht van aard, waarbij er ook sprake is van acties van de taliban tegen voornamelijk leden van de voormalige ANSF alsook tegen bijvoorbeeld ex-overheidsmedewerkers, (vermeende) tegenstanders, activisten, journalisten en aanhangers van ISKP. Daarnaast hebben er gewapende confrontaties plaats tussen Afghanistan en Pakistan, voornamelijk langs grensgebieden.

Sinds de machtsovername door de taliban is het niveau van willekeurig geweld en het aantal burgerslachtoffers in Afghanistan significant gedaald. Het lagere niveau van willekeurig geweld dat zich doorzette in 2022 werd bevestigd door een verdere daling van het aantal veiligheidsincidenten in 2023, 2024 en 2025.

Uit de meest recente "*Afghanistan – Country Focus*" van EUAA van januari 2026 blijkt dat de daling van het geweldsniveau in Afghanistan zich ook in 2025 heeft doorgezet. Zowel het aantal geweldsincidenten als het aantal burgerslachtoffers is in 2025 verder gedaald in vergelijking met de voorgaande periode. Het aantal incidenten van "*violence against civilians*" wordt bovendien grotendeels toegeschreven aan de *de facto*-autoriteiten, waarbij het gaat om arrestaties, het gebruik van excessief geweld, onder andere bij het bestrijden van criminaliteit, maar ook gevallen waarin de naleving van de sharia wordt afgedwongen, het viseren van medewerkers van de voormalige Afghaanse overheid en hun familieleden en van leden van verzetsgroepen. De provincie Paktika kende in de periode van 1 oktober 2024 tot 30 november 2025 het hoogste aantal burgerslachtoffers (67), gevolgd door Kandahar (48) en Badakhshan (37).

In 2025 vormden het NRF en andere verzetsgroepen geen significante bedreiging voor de territoriale controle van de *de facto*-talibanautoriteiten. Het merendeel van de aanvallen van verzetsgroepen, in de vorm van "*battles*" en "*explosions/remote violence*", vond plaats in de provincies Kabul, Kunduz en Herat. Hoewel deze aanvallen zijn gericht tegen de *de facto*-veiligheidstroepen, blijkt tevens dat burgers hiervan het slachtoffer kunnen zijn. Het aantal burgerslachtoffers blijft evenwel beperkt. Hieruit kan worden besloten dat de Afghaanse verzetsgroepen op beperkte schaal blijven doorgaan met doelgerichte aanvallen op de *de facto*-autoriteiten, maar dat er in 2025 geen sprake was van een significante toename van deze aanvallen en/of het aantal burgerslachtoffer ten gevolge van deze aanvallen.

ISKP daarentegen viseert zowel de *de facto*-autoriteiten, als burgerdoelwitten, zoals religieuze minderheden of bepaalde profielen. ISKP gebruikt tactieken zoals zelfmoordaanslagen, berm bommen, magnetische bommen en '*targeted killings*'. Na gerichte acties door de Taliban wordt de operationele capaciteit van ISKP als beperkter beschouwd en is er een significante daling van het aantal aan ISKP toegeschreven aanvallen. In 2025 vormde ISKP evenmin een significante bedreiging voor de territoriale controle van de *de facto*-Talibanautoriteiten. Hoewel veel van de acties en aanslagen door ISKP gebeuren zonder rekening te houden met mogelijke '*collateral damage*' onder burgers, is het duidelijk dat gewone Afghaanse burgers niet het voornaamste doelwit zijn en de impact ervan op burgers beperkt is (EUAA, "*Afghanistan - Country Focus*", januari 2026, p. 58-60).

In 2025 vonden er confrontaties plaats tussen de *de facto*-autoriteiten en de Pakistaanse veiligheidsdiensten, die stellen dat zij hierbij de zogenaamde '*Pakistaanse Taliban*' ('*Tehreek-e-Taliban*' of TTP) viseren. Zij beschuldigen de Taliban ervan dat zij de TTP een onderdak bieden. Hierbij voert het Pakistaanse leger ook luchtaanvallen uit. De confrontaties vonden voornamelijk plaats langs de grens tussen Pakistan en Afghanistan. Ook de meeste luchtaanvallen vonden daar plaats, al vond er ook een luchtaanval op Kabul-stad plaats. De *de facto*-Talibanautoriteiten hebben deze Pakistaanse aanvallen proberen te beantwoorden met vergeldingsacties gericht tegen Pakistaanse grensposten. De meest getroffen gebieden zijn de grensdistricten van de provincies Nangarhar, Kunar en Khost. Tijdens deze confrontaties met het Pakistaanse leger, en bij luchtaanvallen van deze laatste, vielen in de grensregio's tientallen burgerslachtoffers. Hoewel bij de Pakistaanse aanvallen ook burgerslachtoffers vielen, blijkt uit de beschikbare informatie niet dat de Pakistaanse veiligheidsdiensten Afghaanse burgers als doelwit hadden. Volgens VN-gegevens veroorzaakten gevechten tussen de Afghaanse *de facto*-autoriteiten en Pakistaanse veiligheidstroepen minstens 503 burgerslachtoffers in de periode van 10 tot 17 oktober 2025, waaronder 50 doden en 453 gewonden, voornamelijk door luchtbombardementen en grensoverschrijdende beschietingen. UNAMA registreerde voorlopig alleen al in het district Spin Boldak 17 burgerdoden en 346 gewonden. Volgens UCDP veroorzaakten incidenten waarbij Pakistan was betrokken in de referentieperiode van 1 oktober 2024 tot 30 november 2025 37 burgerdoden, waarvan 32 doden in Spin Boldak (provincie Kandahar).

Voorts blijkt dat deze Pakistaanse aanvallen zich voornamelijk concentreerden in oktober 2025 en dat er op 19 oktober 2025 een tijdelijk staakt-het-vuren werd afgesloten, hoewel er nadien nog sporadisch luchtaanvallen en gevechten in de grensgebieden tussen beide landen voorkwamen. Van grootschalige en langdurige gevechten met willekeurig geweld tegen burgers is dan ook geen sprake (EUAA, "*Afghanistan - Country Focus*", januari 2026, p. 60-63).

De daling van het geweld heeft onder meer als gevolg dat de wegen significant veiliger zijn, waardoor burgers zich veiliger over de weg kunnen verplaatsen. Na de machtsovername en het einde van het conflict is ontheemding ten gevolge van conflict of geweld vrijwel volledig gestopt. De ontheemding die momenteel nog plaatsvindt, is voornamelijk het gevolg van natuurrampen. Ten gevolge van incidenten met het Pakistaanse leger raakten in 2025 in een aantal grensdistricten van de provincies Nangarhar en Kunar ongeveer 7.500 personen ontheemd; in het district Spin Boldak (Kandahar) zouden 20.000 families zijn ontheemd als gevolg van Pakistaanse luchtaanvallen (EUAA, "*Afghanistan - Country Focus*", januari 2026, p. 71). In 2025 is het aantal terugkeerders uit Pakistan en Iran sterk toegenomen (EUAA, "*Afghanistan - Country Focus*", januari 2026, p. 46).

Op basis van de aangehaalde rapporten blijkt niet dat er in Afghanistan heden sprake is van een uitzonderlijke situatie waar de mate van het willekeurig geweld in het gewapende conflict dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar Afghanistan, louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt om te worden blootgesteld aan een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon. Voorgaande vindt steun in de "*Country Guidance Afghanistan*" van mei 2024 en is gelet op de informatie opgenomen in de EUAA "*Afghanistan - Country Focus*" van januari 2026 nog steeds actueel.

Verzoeker wijst in zijn tweede aanvullende nota op de escalerende spanningen aan de grens tussen Afghanistan en Pakistan sinds februari 2026. In de aangebrachte informatie wordt ingegaan op de open oorlog die Pakistan in februari 2026 heeft aangekondigd en die werd gevolgd door hernieuwde (lucht)aanslagen in de grensgebieden en in enkele steden. Hierbij vielen ook burgerslachtoffers en werden verschillende grensovergangen gesloten.

Verzoeker toont hiermee evenwel niet aan dat er heden sprake zou zijn van een wezenlijk andere situatie dan deze hierboven wordt beschreven, waarbij het geweld zich vooral concentreert in de grensgebieden en occasioneel ook doelwitten in de grotere steden worden aangevallen. Verzoekers provincie van herkomst, Kunduz, is bovendien niet gelegen aan de grens met Pakistan en de voorliggende informatie wijst er niet op dat deze provincie, laat staan het district in deze provincie waarvan verzoeker afkomstig is, specifiek zou worden getroffen door dit conflict.

Er dient nog te worden opgemerkt dat verzoeker geen persoonlijke omstandigheden aantoont die voor hem het risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet verhogen. In de mate dat hij hiervoor verwijst naar zijn asielmotieven, verwijst de Raad naar wat hieromtrent reeds werd vastgesteld in de voorgaande bespreking.

4.3.5. De Raad besluit dat verzoeker niet aantoont dat er in zijn geval zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij bij een terugkeer naar zijn provincie Kunduz in Afghanistan een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, a), b) of c) van de Vreemdelingenwet.

4.3.6. Volledigheidshalve wordt opgemerkt dat artikel 15 van de Verordening (EU) 2024/1347 inhoudelijk hetzelfde is aan artikel 15 van de Kwalificatierichtlijn waarvan artikel 48/4, § 2, a), b) en c) de omzetting is. Bijgevolg toont verzoeker niet aan dat er in zijn geval zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij bij een terugkeer naar de provincie Kunduz een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 15 van de Verordening (EU) 2024/1347.

4.4. Bovenstaande vaststellingen volstaan om te besluiten dat verzoeker niet als vluchteling kan worden erkend in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet en dat hij evenmin in aanmerking komt voor de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus in de zin van artikel 48/4 van deze wet. Volledigheidshalve wordt, gelet op hetgeen voorafgaat, opgemerkt dat verzoeker geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 3, 1) en 5) juncto artikel 9 van de Verordening (EU) 2024/1347 of een risico op ernstige schade in de zin van artikel 3, 6) juncto artikel 15 van de Verordening (EU) 2024/1347 aannemelijk maakt.

4.5. Een schending van artikel 1 van de Vluchtelingenconventie of van de artikelen 48/3, 48/4, 48/5 en 48/6 van de Vreemdelingenwet wordt niet aangetoond. Verzoekers verwijzing naar artikel 48/7 van de Vreemdelingenwet is verder niet dienstig, nu dit handelt over de situatie waarin de asielzoeker in het verleden reeds werd vervolgd, of reeds ernstige schade heeft ondergaan, of reeds rechtstreeks is bedreigd met dergelijke vervolging of met dergelijke schade. Gelet op bovenstaande vaststellingen is hiervan in voorliggend geval evenwel geen sprake.

Een schending van artikel 62 van de Vreemdelingenwet en van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 blijkt evenmin. De formele motiveringsplicht, voorgeschreven in deze wetsbepalingen, heeft tot doel de betrokkene een zodanig inzicht in de motieven van de beslissing te verschaffen, dat hij in staat is te weten of het zin heeft zich tegen die beslissing te verweren met de middelen die het recht hem verschaft. De motieven die aan de bestreden beslissing ten grondslag liggen, kunnen op eenvoudige wijze in deze beslissing worden gelezen en zijn pertinent en draagkrachtig. Uit het verzoekschrift blijkt dat verzoeker deze motieven kent en aan een inhoudelijke kritiek onderwerpt. Bijgevolg is het doel van de formele motiveringsplicht in casu bereikt.

Ook een beoordelingsfout of een schending van het zorgvuldigheidsbeginsel of de samenwerkingsplicht blijkt niet. Uit de bestreden beslissing blijkt dat verweerder het verzoek om internationale bescherming op individuele wijze heeft onderzocht en hij hierbij zorgvuldig is te werk gegaan. Uit het administratief dossier blijkt dat verzoeker werd gehoord op het CGVS. Tijdens dit persoonlijk onderhoud kreeg hij de mogelijkheid zijn asielmotieven uiteen te zetten en zijn argumenten kracht bij te zetten, kon hij nieuwe en/of aanvullende stukken neerleggen en heeft hij zich kunnen laten bijstaan door zijn advocaat. De Raad stelt verder vast dat verweerder zich voor het nemen van zijn beslissing heeft gesteund op alle gegevens van het administratief dossier, op algemeen bekende gegevens over het land van herkomst van verzoeker en op alle dienstige stukken. De motieven van de bestreden beslissing zijn deugdelijk en vinden steun in het administratief dossier.

Waar verzoeker er nog op wijst dat zowel gedwongen als vrijwillige terugkeer naar Afghanistan actueel nagenoeg onmogelijk zou zijn, wordt benadrukt dat in de huidige procedure het onderzoek wordt beperkt tot de nood aan internationale bescherming op grond van de aangehaalde wettelijke bepalingen. De Raad doet in het kader van het beroep tegen een beslissing van de commissaris-generaal geen uitspraak over een terugkeer- of verwijderingsmaatregel.

Het aangevoerde middel is, voor zover ontvankelijk, ongegrond.

4.6. Uit wat voorafgaat, blijkt dat er geen essentiële elementen ontbreken waardoor de Raad niet over de grond van het beroep zou kunnen oordelen. Verzoeker heeft evenmin aangetoond dat er een substantiële onregelmatigheid aan de bestreden beslissing zou kleven in de zin van artikel 39/2, § 1, 2° (oud) van de Vreemdelingenwet. De Raad ziet geen redenen om de bestreden beslissing te vernietigen en de zaak terug te zenden naar de commissaris-generaal.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De verzoekende partij wordt niet erkend als vluchteling.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op dertig juni tweeduizend zesentwintig door:

I. CORNELIS, wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken

T. LEYSEN, griffier

De griffier, De voorzitter,

T. LEYSEN

I. CORNELIS